

Anthony de Mello

A madár dala

KORDA KIADÓ KECSKEMÉT 2002

Az angol eredeti címe és kiadója: The Song of the Bird, Gujarat Sahitya Prakash ^ 7Xr. Anand, Gujarat, India 1982

Fordította: Török Péter * *

Lektorálta: Gyorgyovich Miklós és Nagy Ferenc S J

Borító fotó: Forrágy Csaba

Copyright for the Hungárián Translation: Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya

© 1992. by Gujarat Sahitya Prakash, Anand, India *A magyar kiadás 2. utánnomása*

Kiadja a KORDA Kiadó Kecskemét, Lestár tér 2. (Tel.: 76/328-977) Felelős kiadó: dr. Bujdosó Gabriella Megjelent a MERCATO Bt. gondozásában (Tel.: 76/487-417)
ISBN: 963 9332 45 3 Cofinec Szilády Nyomda Kft. Kecskemét, Mindszenti krt. 63. Felelős vezető: Boros Gábor ügyvezető igazgató

Tartalom

AJÁNLÁS.....	11	KI TUDNÁ ELLOPNI A HOLDAT?	141
EDD A SAJÁT GYÜMÖLCSÖDET!	17	A GYÉMÁNT	142
LÉNYEGES KÜLÖNBség	17	IMÁDKOZZ MEGELÉGEDETTSÉGÉRT!.....	143
A MADÁR DALA	18	A VALLÁSOK VILÁGKIÁLLÍTÁSA	145
A FULLÁNK	19	DISZKRIMINÁCIÓ	146
AZ ELEFÁNT ÉS A PATKÁNY	20	JÉZUS A FUTBALL MECCSEN	147
A KIRÁLYI GALAMB	21	VALLÁSOS GYŰLÖLET.....	149
A HALAK MEGVÁLTÁSA MAJOM MÓDRA	22	TÁMADÓ ÉS VÉDEKEZŐ IMA	150
SÓ ÉS GYAPOT A FOLYÓBAN	22	IDEOLOGIA	150
A SZAMÁR KERESÉSE	23	A VILÁGOT ÖNMAGAD MEGVÁLTOZTATÁSA	
AZ IGAZ LELKISÉG.....	24	ÁLTAL VÁLTOZTASD MEG!	152
A KIS HAL	25	MEGSZELÍDÍTETT LÁZADÓK	153
HALLOTTAD A MADARAT ÉNEKELNI?	26	AZ ELVESZETT BÁRÁNY _	154
FÁT VÁGOK!	28	A TÖKÉLETES ALMA	155
A BAMBUSZOK	30	A RABSZOLGALÁNY.....	156
ÁLLANDÓ TUDATOSSÁG.....	32	KONFÚCIUSZ, A BÖLCS.....	158
SZENTSÉG A JELEN PILLANATBAN	33	SZERENCSES VÉTEK!	159
A TEMPLOM HARANGJAI.....	34	A KÓKUSZDIÓ.....	160
AZ IGE TESTTÉ LETT	37	AZ ÉNEKES HANGJA BETÖLTI A TERMET.....	160
AZ EMBER-BÁLVÁNY.....	38	KÖSZÖNET ÉS IGEN	163
KUTATÁS	39	SIMON PÉTER.....	165
KÉRDÉS	39	A SZAMARIAI ASSZONY	166
CÍMKÉZŐK	40	LOYOLAI SZENT IGNÁC	167
A MEGHATÁROZÁS.....	41		
A KUTATÓ.....	42		
AQUINÓI SZENT TAMÁS ABBAHAGYJA AZ ÍRÁST ---	43		
A DERVIS SAJGÓ NYAKA	45		
A BÖLCSÉSSÉG HANGJA	46		
MIT BESZÉLSZ?	47		
AZ ÖRDÖG ÉS A BARÁTJA	48		
A HALOTT NASZREDDIN	49		
CSONTOK HITÜNK TESZTELÉSÉRE	51		
MIÉRT HALNAK MEG A JÓ EMBEREK?.....	52		
A MESTER NEM TUDJA	53		
NÉZZ A SZEMÉBE!	54		
GABONA AZ EGYIPTOMI SÍROKBÓL	55		
A SZENT IRATOK MEGVÁLTOZTATÁSA	56		
A VAK FELESÉGE.....	57		
A TUDÓSOK	58		
A SZAKÉRTŐK.....	59		
A KACSALEVES LEVESE	60		
A FOLYAMI SZÖRNY	61		
A MÉRGEZETT NYÍL	62		
A BABA MAR NEM SÍR.....	63		
A TOJÁS	66		
KIÁLTS, HOGY BIZTONSÁGBAN LEGYÉL			
- ÉS BIZTOS LÉGY.....	67		
FOLYÓVÍZ ELADÓ	68		
AZ ÉRME	69		
NASZREDDIN KÍNÁBAN.....	70		
A GURU MACSKÁJA	70		
LITURGIKUS RUHÁK.....	71		
GYERMEKLÁNCFŰ	72		
NE VÁLTOZZ!	74		
A BARÁTOM	76		
AZ ARAB JELŐLT.....	78		
MI IS HÁRMAN VAGYUNK, TI IS HÁRMAN VAGYTOK .	79		
AZ IMA VESZÉLYES LEHET	82		
NARADA.....	83		
SORS A FELDOBOTT ÉRMÉBEN	85		
IMA ESŐÉRT	86		
A SÁNTA RÓKA	87		
AZ ÉLELEM-ISTEN	89		
AZ ÖT SZERZETES	89		
ELŐMENETEL.....	92		
DIOGENÉSZ.....	93		
ÁLLJ FEL ÉS VÁLLALD A TETTEDET	94		
AZ IGAZSÁGBOLT	95		
A SZŰK ÖSVÉNY	96		
A HAMIS PRÓFÉTA	97		
ÁLOMBÉLI SZERZŐDÉS	98		
RENDBEN, MINDEN RENDBEN!	100		
AZ ÁLOMBÉLI HALOTT GYERMEKEK	101		
AZ ARANY SAS	102		
A KISKACSA.....	103		
A SÓBABA	104		
KI VÁGYÓKÉN?	105		
A BÓBESZÉDŰ SZERETŐ	105		
AZ „ÉN” ELHAGYÁSA	106		
DOBD EL A SEMMIDET!.....	107		
A ZEN MESTER ÉS A KERESZTÉNY.....	108		
VIGASZ AZ ÖRDÖGNEK.....	109		
VÉTKEZZ, DE NE GYALÁZKODJ!	110		
A SZERZETES ÉS AZ ASSZONY	111		
LELKI SZÍVINFARKTUS.....	112		
KRISZTUST ISMERNI	114		
JÉZUS TEKINTETE	115		
AZ ARANYTOJÁS	117		
AZ ÖRÖMHÍR	119		
JONEJED ÉS A BORBÉLY	121		
AZ IDŐSEBB TESTVÉR.....	122		
AZ ÖREG HÖLGY VALLÁSA.....	125		
A SZERETET FELEDÉKENYSÉGE.....	126		
8			
A LÓTUSZ	126		
A TEKNŐS	128		
BAJAZID MEGSZEGI AZ ELŐÍRÁST	131		
CSÍKOS EMBEREK.....	132		
ZENE A SÜKETNEK.....	134		
GAZDAGSÁG	134		
A BOLDOG HALÁSZ	135		
A HÉT KORSÓ ARANY	136		
PÉLDABESZÉD A MODERN ÉLETRŐL	138		
HOFETZ CHAIM	139		
AZ ÉG ÉS A VARJÚ	140		

AJÁNLÁS

Ez a könyv a legkülönbébb meggyőződésű embereknek íródott: vallásosaknak és nem vallásosaknak egyaránt. De nem titkolhatom el az olvasó előtt, hogy én a Katolikus Egyház papja vagyok. Szabadon vándoroltam a különféle misztikus hagyományokban, olyanokban is, amelyek nem keresztények, sőt még olyanokban is, amelyek nem is vallásosak. Nagyon nagy hatással voltak rám, gazdagítottak. De mégis vissza-visszatérek az Egyházamhoz, mert ő az én lelki otthonom; és bár mélységesen, esetenként szégyenkezve is, tudatában vagyok egyházam korlátainak, alkalmankénti szűklátókörűségének, azt is tudom, hogy ez az egyház az, amelyik formált, s azzá tett, aki ma vagyok. Ezért neki, Anyámnak és Tanítómnak ajánlom szeretettel ezt a könyvet.

Mindenki szereti a történeteket, s ez a könyv tele van velük. Vannak itt buddhista történetek, keresztény történetek, zen történetek, haszidi történetek, orosz (ok), kínai (ak), hindu (k), szűfi történetek, régiek és modernek.

Ezeknek a történeteknek azonban van valami különleges tulajdonságuk: ha sajátos módon olvassuk őket, akkor lelki növekedést eredményeznek.

HOGYAN OLVASSUK EZEKET A TÖRTÉNETEKET?

Háromféleképp lehet őket olvasni:

1. Olvass el egy történetet egyszer, majd olvasd el a következőt! Ez az olvasás azonban csak szórakozást fog nyújtani.
2. Olvass el egy történetet kétszer! Gondolkodj el rajta! Alkalmazd az életedhez! Ekképp ízeletőt kapsz majd a teológiából. Ezt a módszert nagyon hatékonyan lehet alkalmazni kiscsoportokban, ahol minden egyes tag elmondja a saját véleményét a történetről. Így majd kialakul egy teológusi kör.
3. Miután elgondolkodtál a történeten, olvasd el még egyszer! Teremts csendet magadban, és engedd, hogy a történet megmutassa belső mélységét és értelmét. Ez az értelem azonban túl lesz a szavakon és a gondolatokon. Ez majd fokozatosan megéretteti veled a misztikust.

Vagy csak hordozd a történetet magaddal egész nap, és engedd, hogy az illata vagy a dallama üldözzön! Engedd, hogy ne az értelmhez a szívedhez szóljon! Talán ez is hozzásegít ahhoz, hogy misztikus legyen belőled. Ez a misztikussá válás lebegett célként azoknak a szemek előtt, akik eredetileg a történetek nagy részét elmondták.

FIGYELMEZTETÉS!

A legtöbb történethez kapcsolódik egy megjegyzés. Ez a megjegyzés azonban csak minta arra, hogy te magad is megjegyzéseket fűzhetsz a történethez. Tedd meg a saját megjegyzéseidet, s ne ragadj le azoknál, amelyeket a könyvben találsz, mert esetenként korlátozhatnak, vagy akár félre is vezethetnek.

Óvakodj attól, hogy a történeteket önmagadon kívül másra is alkalmazd, legyen az pap, mullah, egyház vagy a szomszédod. Ha nem tartod be ezt a tanácsot, a történet lelki károkat fog okozni. A könyv minden egyes története NEKED szól, senki másnak.

Ha először olvasod a könyvet, olvasd a történeteket abban a sorrendben, ahogyan itt vannak. A sorrend olyan tanítást és lelkületet is ad, amely elvész, ha a történeteket össze-vissza olvasod.

SZÓJEGYZÉK

Teológia: Az Istenről szóló történetek elmondásának művészete. De ide tartozik az a művészet is, ahogyan az ilyen történeteket hallgatjuk.

Miszticizmus: A történeteknek a szíveddel való ízeletésének és tapintásának a művészete, melynek hatására átalakulsz.

EDD A SAJÁT GYÜMÖLCSÖDET!

A tanítvány egyszer így panaszkodott mesterének:

- Te csak történeteket mondasz nekünk, de sosem mondod meg, hogy mi az értelmük.

A Mester ezt válaszolta:

- Örülnél-e annak, ha valaki megkínálna gyümölcssel, de mielőtt átadná, meg is rágná?

Ami számodra értelem, cél, azt senki nem fogja helyetted felfedezni. Még a Mester sem.

LÉNYEGES KÜLÖNBSÉG

Uwaist, a szűfit egyszer megkérdezték:

- Mit adott neked a Kegyelem? így válaszolt:

- Amikor reggel felébredek, úgy érzem magam, mint az az ember, aki nem biztos abban, hogy megéri az estét.

Mire a kérdező:

- Hisz ezt minden ember tudja, nem?

- Természetesen tudja. De nem érzi mindenki.

Még senki sem részegedett meg attól, hogy intellektuálisan megértette a BOR szó értelmét.

A MADÁR DALA

A tanítványok mindent tudni akartak Istenről, s ezért állandóan kérdésekkel halmozták el a Mestert. Ő ezt mondta:

- Isten az Ismeretlen és a Megismerhetetlen. Mindaz, amit Róla állítunk, a kérdéseitekre adott összes válasz csak a valóság elferdítése.

A tanítványok nem értették:

- Akkor miért beszélsz Róla egyáltalán?

- Miért dalol a madár? - kérdezett vissza a Mester.

A madár nem azért dalol, mert valami mondandója van. Azért dalol, mert dala van.

A tudós azért beszél, hogy megértsük a szavait. A Mester szavai nem azért hangzanak el, hogy megértsük. Azokra úgy kell figyelniük, mint a fák közt zúgó szélre, a folyó csobogására vagy a madár dalára. Akkor a szavak felébresztenek majd valamit a szívedben, amely felülmúl minden tudást.

A FULLÁNK

Egyszer egy szent azt a kegyelmet kapta, hogy megértse a méhek nyelvét. Odament egy tudósformájú méhecskéhez, s megkérdezte tőle:

- Mondd csak, hogyan néz ki a Mindenható? Hasonlít a méhekre?

A tudós méh így válaszolt:

- A Mindenható? Hogy hasonlítana ránk? Nekünk méheknek, amint tudod is, csak egy fullánkunk van. De a Mindenhatónak kettő van.

A történetet így is lehetne folytatni:

Amikor azt kérdezték tőle, hogy milyen a mennyország, a tudós méh azt mondta:

- Ott olyanok leszünk mi is, mint a Mindenható.

Nekünk is két fullánkunk lesz, csak azok kisebbek lesznek.

Ádáz küzdelem folyik a különböző vallási irányzatok között amiatt, hogy eldöntsék, hol is lesz az a második fullánk a méhek mennyországbeli testén.

AZ ELEFÁNT ÉS A PATKÁNY

Az elefánt önfeledten lubickolt a dzsungel egyik tavacskájában, amikor egy patkány jött a parthoz, és határozottan felszólította az elefántot, hogy jöjjön ki a vízből.

- Nem jövök - válaszolta az elefánt. - Nagyon jól érzem magam a vízben, s nem hagyom, hogy zavarjanak.

- Én pedig követelem, hogy azonnal gyere ki! -erősködött a patkány.

- De hát miért? - kérdezte az elefánt.

- Majd megmondom, ha kijöttél - mondta a patkány.

- Arra ugyan várhatsz – válaszolta az elefánt. Ám végül mégis csak engedett a patkány unszolásának,

kicammogott a tavacskából, odaállt a patkány elé, s így szólt:

- Nos, miért kellett kijönnöm a vízből?

- Hogy megnézzem, rajtad van-e az úszónadrágom - válaszolta a patkány.

Végtelenül könnyebb az elefántnak a patkány úszónadrágjába bújni, mint Istennek beleférnie a tudósok által róla alkotott elképzelésekbe.

A KIRÁLYI GALAMB

Naszreddint a király első miniszterévé tette. Egyszer, miközben a palotában sétált - életében először -, megpillantott egy királyi sólymot.

Mivel Naszreddin még sosem látott ilyen galambot, előkapott egy ollót, és szépen levágta a sólyom karmait, a csőre hegyét és a szárnytollait.

- Most már úgy nézel ki, mint egy tisztességes madár - mondta. - A gazdád csúnyán elhanyagolt.

Jaj, azoknak a vallásos embereknek, akik csak azt a világot ismerik, amelyikben ők élnek, s úgy érzik, hogy semmit sem tanulhatnak azoktól, akikhez beszélnek.

A HALAK MEGVÁLTÁSA MAJOM MÓDRA

- Mi az ördögöt csinálsz te? - kiáltottam a majomra, amikor azt láttam, hogy kivieszi a halat a vízből, s egy faágra rakja.

- Megmentem a fulladástól - hangzott a válasz.

Ami az egyik embernek étel, a másoknak mérge. A nap, fényt ad a sasnak, de megvakítja a baglyot.

SÓ ÉS GYAPOTA FOLYÓBAN

Naszreddin egy rakomány sót vitt a piacra. A szamara keresztülgázolt a folyón, a só elolvadt. Amikor a csacsi átért a folyó túlsó partjára, örömeiben, hogy megkönnyebbült a teherből, körbe-körbe futkározott. Naszreddin persze bosszankodott.

A következő piaci napon gyapotot rakott a málháskosárba. A szamár a növekvő súlytól kis híján befulladt a folyóba, amikor a folyón való átkelésnél a gyapot megszívta magát vízzel.

- Úgy kell neked - mondta Naszreddin kárörvendezve. - Most legalább megtanultad, hogy csak azért, mert átkelsz a folyón, még nem lesz könnyebb a terhed.

Két ember, vallásos lett. Az egyik felvidult, a másik megfulladt.

A SZAMÁR KERESÉSE

Mindenki felfigyelt, amikor megpillantották Naszreddin mullahot, amint szamarán ülve végigvágta a falu utcáin.

- Hová tartasz, mullah? - kérdezték tőle.

- Keresem a szamaramat - válaszolta, és már ott sem volt.

Rinzait, a zen mestert egyszer rajtakapták, hogy keresi a testét. Ez aztán vég nélküli csodálkozást váltott ki a még meg nem világosuk tanítványaiból.

Az ember néha még olyanokba is belebotlik, akik igen komolyan Istent keresik.

AZ IGAZ LELKISÉG

Megkérdezték a Mestert:

- *Mi a lelkiesség? Ezt válaszolta:*

- *A lelkiesség az, amely sikeresen előidézi benned a belső átalakulást.*

- *És ha a mesterektől ránk maradt hagyományos módszereket követem, az nem lelkiesség?*

- *Ha nem hozza meg benned a kívánt átalakulást, akkor nem lelkiesség. Az a takaró, amely nem tart melegen, már nem takaró.*

- *A lelkiesség tehát változik?*

- *Az emberek változnak, és szükségük is van a változásra. Ami tehát valamikor lelkiesség volt, az mára már nem az. Amit ma általában a „lelkiesség” kifejezés alatt értenek, az csupán a régi módszerek dokumentálása.*

A kabátot alakítsd az emberhez, és ne az embert a kabáthoz.

A KIS HAL

- *Elnézését kérem - mondta egyszer az óceánban az egyik bal a másiknak. — Ön idősebb és tapasztaltabb, mint én, ezért valószínűleg tudna nekem segíteni. Mondja már meg, hol találom meg az Óceánt? Mindenütt keresem, de hiába.*

- *Az Óceán - mondta az öregebb hal - az, amiben most is úszol.*

- *Ez az? De hát ez csak víz. Amit én keresek, az az Óceán - mondta a fiatal hal, s elégedetlenül tovább úszott, hogy valahol másutt folytassa a keresést.*

A férfi, aki a Mesterhez jött, szannyasi ruhát viselt, és a szannyasik nyelvét beszélte:

- *Évek óta keresem Istent. Elhagytam az otthonomat, s mindenütt Őt kerestem, ahol csak megtalálhatom: a hegyek csúcsán, a sivatag szívében, a monostorok csendjében és a szegénynegyedekben.*

- *És megtaláltad? - kérdezte a Mester.*

- *Beképzelt és hazug ember lennék, ha azt mondanám, hogy igen. Nem, nem találtam meg. És te?*

Mit is mondhatott volna neki a Mester? Az esti nap nyalábokban küldte arany sugarait a szobába.

Verebek százai csiripeltek vidáman a közelben egy fügefán. A távolból odahallatszott az országút zaja. Egy szúnyog az ember füle mellett zümmögött, figyelmeztetvén, hogy hamarosan csípni fog... De ez a jó ember itt ül, és azt mondja, hogy nem találta meg Istent, hogy még mindig keresi Őt.

Egy kis idő múlva elégededenül elment a Mestertől valahová máshová, hogy ott keresse Istent.

Kis hal, hagyd abba a keresést! Nincs mit keresned. Csak maradj csendben, nyisd ki a szemed, és nézz! Nem tévesztheted el.

HALLOTTAD A MADARAT ÉNEKELNI?

A hindu India csodálatos képet formált Isten és a teremtés kapcsolatának szemléltetésére. Isten 'táncolja' a teremtést. Ő a Táncos, a teremtés az Isten tánca. A tánc különbözik a táncostól, de mégsem létezik a táncostól függetlenül. Bármennyire is tetszik neked, mégsem viheted haza egy dobozban.

Abban a pillanatban, hogy a táncos megáll, a tánc megszűnik létezni.

Isten keresése közben az ember túl sokat gondolkodik, túl sokat reflektál, és túl sokat beszél. Még akkor is, amikor ezt a táncot nézi, amit teremtésnek nevezünk, akkor is egész idő alatt gondolkodik, beszél, (magához vagy másokhoz), reflektál, elemez és filozofál. Szavak, szavak, szavak, és zaj, zaj meg zaj.

Maradj csendben, és nézd a táncot! Csak nézz: egy csillag, egy virág, egy hervadó levél, egy madár, kő... A tánc bármelyik töredéke megteszi. Nézz! Hallgass! Tapints! Ízlelj! És akkor, remélhetőleg, hamarosan megpillantod Őt - magát a Táncost.

A tanítvány állandóan így panaszkodott zen mesterének:

- *Eltitkolod előlem a Zen végső titkát. Esnem volt hajlandó elhinni, amikor mestere az ellenkezőjét állította.*

Egyszer a Mester tanítványát elvitte sétálni a dombok közé. Miközben ballagtak, egy madarat hallottak énekelni.

- *Hallottad azt a madarat énekelni? - kérdezte a Mester.*
- *Igen - válaszolta a tanítvány.*
- *Akkor most már tudod, hogy semmit sem titkoltam el előled.*
- *Igen, most már tudom – mondta a tanítvány.*

Ha valóban hallottad a madarat dalolni, ha valóban láttad a fát ... akkor tudnád – szavakon és fogalmakon túl.

Mi az? Mit mondtál? Hogy tucatnyi madarat hallottál dalolni, és hogy százával láttál fákat? Ugyan már. Valóban a fát láttad, vagy csak a címkét? Ha egy fára nézel, és csak egy fát látsz, akkor valójában nem a fát láttad. Ha rápillantasz egy fára, és egy csodát látsz - akkor, akkor végre a fát láttad! Megtelt-e már valaha is a szíved a szavakkal ki nem fejezhető csodálkozással, amikor a madár dalát hallottad?

FÁT VÁGOK!

Amikor a zen mester elnyerte a Megvilágosodást, ünneplésként a következő sorokat írta le:

Oh, valóságos csoda:

Fát vágok!

Vizet húzok a kútból!

A legtöbb ember számára semmiféle csoda nincs az ilyen hétköznapi cselekedetekben, mint a favágás vagy a kútból való vízmerítés. A megvilágosodás után valójában semmi sem változik. Minden ugyanaz marad. Csak a szíved telik meg csodálkozással. A fa továbbra is fa; az emberek továbbra is ugyanolyanok, mint korábban voltak; és te sem változtál; az élet pedig változatlanul megy tovább. Továbbra is levert hangulatú lehetsz vagy kiegyensúlyozott, bölcs vagy bolond, mint korábban. De lesz egy nagy különbség: ezeket a dolgokat mind más szemmel fogod nézni. Sokkal függetlenebb leszel. A szíved pedig tele lesz csodával.

Ez a kontempláció lényege: a csodálkozás érzése.

A kontempláció abban különbözik az extázistól, hogy az extázis visszahúzódáshoz vezet. A megvilágosult kontempláló továbbra is vágja a fát, és húzza a vizet a kútból. A kontempláció a szépség észlelésétől is különbözik, amennyiben a szépség (egy festmény, vagy naplemente) esztétikai örömet ad, míg a kontempláció csodálkozást vált ki - függetlenül attól, hogy éppen mire figyel az ember: a naplementére, vagy egy kőre.

Ez a gyermekek kiváltsága. A gyermek igen gyakran csodálkozik. Ezért mozog olyan otthonosan a Mennyek Országában.

A BAMBUSZOK

A kutyánk, Brownie, teljes figyelmi állapotban ült: füleit hegyesen az égre meresztette, farkát hevesen csóválta, szemével a fát figyelte. Egy majmot lesett meg. Tudatát egyeden dolog töltötte be: a majom. S mivel nem volt értelme, így egyeden gondolat sem zavarta meg ezt a tökéletes figyelmet: nem gondolt arra, hogy mit eszik majd este, vagy hogy lesz-e egyáltalán mit ennie, vagy hogy hol fog aludni. Brownie testesítette meg legtökéletesebben a kontemplációt, amit valaha is láttam.

Talán te magad is megtapasztaltál már valamit ebből, például amikor teljesen befeledkeztél egy macskakölyök nézésébe, amikor az játszott. Adok egy receptet a kontemplációra. Van olyan jó, mint bármely más képlet, amit ismerek: Légy teljesen a jelenben!

Nehéz parancs valóban: hagyj el minden jövőre irányuló gondolatot, felejtse el minden gondolatát a múltnak - sőt, egyszerűen hagyj fel minden gondolattal, és légy teljesen jelen. Akkor valósul meg a kontempláció!

A képzés hosszú éveit után a tanítvány kérve-kérte a Mestert, hogy adja meg neki a Megvilágosodást. A Mester odavezette egy bambusz bokorhoz és megkérdezte tőle:

- *Látod, hogy milyen magas az a bambusz? És látod amott azt, hogy az milyen kicsi?*

Abban a pillanatban a tanítvány megvilágosodott.

Azt mondják, Buddha kipróbált minden lelkeségi módszert, mindenféle aszkézist, minden tudományt, amit csak fel lehetett akkor Indiában lelteni, csak hogy elnyerje a megvilágosodást. Mindhiába. Végül egy alkalommal leült egy fa alá, és megvilágosodott. A megvilágosodás titkát aztán olyan szavakkal adta tovább tanítványainak, amelyek minden bizonnyal titokzatosnak tűnnek a beavatatlanok számára, főleg azoknak, akik el vannak foglalva saját gondolataikkal: „Ha mélyet lélegeztek, ó szerzetesek, legyetek tudatában annak, hogy mélyet lélegeztek. És ha nem vesztek mély lélegzetet, ó szerzetesek, legyetek tudatában annak, hogy nem vesztek mély lélegzetet. S ha közepesen lélegeztek, ó szerzetesek, legyetek tudatában annak, hogy most közepes mélységű lélegzetet vesztek.” Tudatosság. Figyelem. Belefeledkezés. Semmi más.

Ezt a fajta belefeledkezést láthatjuk a kisgyermekekben. Ok könnyen bemehetnek a Mennyek Országába.

ÁLLANDÓ TUDATOSSÁG

Egyetlen zen tanítvány sem kezdene el addig másokat tanítani, amíg ő maga nem élt együtt egy mesterrel legalább tíz éven keresztül.

Tíz évi inaskodás után Tenno is tanító lett. Egyszer elment meglátogatni Nan-in Mestert. Mivel esett az eső, ezért Tenno fapapucsba bújt, és esernyőt tartott a feje fölé.

Amikor Tenno belépett, Nan-in így szólt hozzá:

— A papucsodat és az esernyődet a teraszon hagytad, nemde? Mondd meg nekem, hogy az esernyődet a papucsok jobb vagy bal oldalára raktad-e?

Tenno nem tudott válaszolni, teljesen összezavarodott

Rájött, hogy képtelen az állandó tudatosságra. Ezért aztán Nan-in tanítványa lett, és újabb tíz évet töltött el, hogy elnyerje az Állandó Tudatosságot.

Ember, aki állandóan tudatos: ember, aki teljesen jelen van minden pillanatban: Ő a Mester!

SZENTSÉG A JELEN PILLANATBAN

Buddhától egyszer megkérdezték:

— Ki a szent? Ezt válaszolta:

— Minden óra háromezer hatszáz másodpercből áll, és minden másodpercet fel lehet még osztani egy bizonyos számú részre. Az, aki képes a másodpercnek minden egyes részében teljesen jelen lenni, az valóban szent.

A japán harcost elfogták az ellenfelei, és bedobták egy börtöncellába. Jött az éj, de ő nem tudott aludni, mert biztos volt benne, hogy másnap borzalmasan megkínózzák.

Ekkor azonban eszébe jutottak zen mesterének a szavai: „A holnap nem létezik. Az egyedüli valóság a jelen.”

Visszatért hát a jelenbe - és azon nyomban elaludt.

Az az ember, akit nem tart fogva a jövő, olyan, mint az ég madara és a mezők lilioma. Nem fél a holnaptól. Teljesen a jelenben él. Az szent!

A TEMPLOM HARANGJAI

A templom egy kis szigeten állt a tengerben, mintegy kétmérföldnyire a parttól. A templomnak éppen ezer harangja volt. Nagy harangok, kis harangok, melyeket a világ legjobb harangöntő mesterei készítettek. Ha fújt a szél, vagy dühöngött a vihar, a harangok egyszerre zúgtak, s olyan zenebonát csaptak, hogy aki csak hallotta, annak felujjongott a szíve.

Míg nem néhány évszázad múltán a sziget elsüllyedt, s vele együtt elmerült a templom és a harangok is. Egy régi elbeszélés szerint a harangok továbbra is zúgtak, szünet nélkül, s aki figyelmesen hallgatott, az még most is hallhatta őket. Egy fiatalember annyira fellelkesült ettől, hogy felkerekedett, megtett több ezer

mérföldet, csak hogy hallhassa a harangok szavát. Napokon keresztül csak ült a parton, éppen szemben azzal a hellyel, ahol valamikor a templom állt, és csak hallgatott, hallgatott teljes szívével. Ám csak a tengerparton megtörő hullámok hangját hallotta. Mindent elkövetett annak érdekében, hogy kiszűrje figyelméből a hullámok zaját, s hogy meghallja a harangokat. De minden hiába; úgy tűnt, hogy a tenger mormolása elnyom minden más hangot.

Hetek teltek el így. Amikor elcsüggedt, a falusi pundit bölcsek szavára figyelt, akik kenetteljesen beszéltek a templom harangjainak történetéről, valamint azokról is, akik hallották a harangzúgást, és igazolták, hogy a hagyomány igaz. E szavak hallatára a szíve ismét lángra gyúlt..., de csak azért, hogy néhány hetes sikertelen próbálkozás után újból elbátortalanodjék.

Végül úgy döntött, hogy felhagy a további próbálkozásokkal. Talán a sors nem akarja, hogy ő is azon szerencsések közé tartozzon, akik meghallhatták a harangokat. Talán még a történet sem igaz. Elhatározta, hogy hazatér, és beismeri, hogy nem járt szerencsével. Az utolsó nap még egyszer kiment kedvenc helyére, hogy elbúcsúzzon a tengertől, az égtől, a széltől és a kókuszpálmáktól. Feküdt a homokban, bámulta az eget, és hallgatta a tenger zúgását. Most már nem akarta elúzni ezt a zajt. Teljesen átadta magát neki, és a tenger moraj-lását kellemesnek, simogatónak találta. Hamarosan annyira elmerült ebben a monoton zajban, hogy teljesen megfeledkezett önmagáról. Oly mély volt a csend, hogy még szíve dobbanása sem hallatszott.

S akkor e csend mélyén meghallotta egy kis harang csendülését, amit egy újabb követett. Aztán egy másik, és megint egy másik... és hamarosan mind az ezer harang dicsőségesen egyszerre zúgott, a szíve pedig megtelt csodálattal és örömmel.

Ha meg akarod hallani a templom harangjait, hallgasd a tenger mormolását.

Ha meg akarod pillantani Istent, nézz figyelmesen a teremtésre. Ne utasítsd el; ne is reflektálj rá! Csak szemléld!

AZ IGE TESTTÉ LETT

Szent János evangéliumában ezt olvassuk:

Az Ige testté lett, és köztünk lakott... minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt nem fogta föl.*

Nézd kitartóan a sötétséget! Nemsokára megpillantod majd a fényt. Nézz csendben mindent! Nemsokára megpillantod majd az Igét.

Az Ige testté lett, és köztünk lakott...

Elszomorító látni azok gigantikus erőfeszítését, akik a testet ismét szóvá, igévé akarják változtatni. Szavak, szavak, szavak.

*** Az angolban az evangéliumi „ige” és a „szó” azonos alakú szavak.**

AZ EMBER-BÁLVÁNY

Egy régi hindu történet:

Egyszer egy kereskedő hajótörést szenvedett. Ceylon szigetén vetődött partra, ahol Vibisana volt a szörnyek királya. Az embert a király elé vitték. Mikor Vibisana megpillantotta a kereskedőt, örömben felkiáltott:

- Ah, pont úgy néz ki, mint az én Rámám! Ugyanaz az emberi forma!

Ekkor csodálatos ruhába öltöztette, és elhalmozta ékszerekkel, majd leborult, hogy imádja a kereskedőt.

A hindu misztikus, Ramakrisna ezt mondta:

- Amikor először hallottam ezt a történetet, úgy megörültem, hogy el sem tudom mondani. Ha Istent agyagszobor formájában imádkozhatjuk, miért ne imádkozhatnánk ember képében is?

KUTATÁS

Amikor a szomszéd belépett, Naszreddin éppen térden állva keresett valamit.

- *Mit keresel, mullah?*
- *Elvesztettem a kulcsomat.*

A szomszéd is letérdelt, és ketten keresték a kulcsot. Egy kis idő múlva azonban a szomszéd megkérdezte:

- *Hol vesztetted el a kulcsod?*
- *Odahaza.*
- *Te jó ég! Akkor miért itt keresed?*
- *Mert itt világosabb van.*

Mi a haszna annak, ha Istent a szent helyeken keresem, amikor a szívemben vesztettem el?

KÉRDÉS

Egyik szerzetes azt kérdezte:

- *A hegyek, a folyók, a Föld és a csillagok – honnan jönnek (ezek)?*

A Mester visszakérdezett:

- *Honnan jön a te kérdésed?*

Nézz magadba!

CÍMKÉZŐK

Az élet olyan, mint egy üveg, mámorító bor. Néhányan megelégednek azzal, hogy elolvassák a palackon lévő címkét. Mások meg is kóstolják, hogy mi van az üvegben.

Buddha egyszer egy virágot mutatott tanítványainak, és arra kérte őket, hogy mondjanak róla valamit. Azok egy darabig csendben szemlélték.

Az egyik tanítvány aztán egy filozófiai értekezést tartott a virágról. A másik verset írt róla. A harmadik példabeszédet mondott vele kapcsolatban. Mindegyik túl akart tenni a másikon.

Címkézők!

Mahakasyap csak nézte a virágot, mosolygott, és egy szót sem szólt. Csak ő látta a virágot.

*Bárcsak megízlelhetnék egy madarat, egy virágot, egy fát,
egy emberi arcot!*

De sajnos, nincs rá időm.

Túlágoson el vagyok foglalva azzal, hogy tanuljak meg, még több címkét, s hogy magam is gyártsak néhányat. Még sosem szállt a fejembe a bor.

A MEGHATÁROZÁS

A misztikus visszatért a sivatagból.

- *Mondd el nekünk - kérték sóvárogva -, hogy milyen az Isten!*

*Hogyan is önthetné mindazt szavakba, amit a szíve mélyén megtapasztalt?
Hogyan lehetne az Igazságot szavakba foglalni?*

*Végül mégis adott nekik egy meghatározást – ha pontatlant és elégtelent is -,
abban a reményben, hogy egyeseket arra csábít majd, hogy saját maguk is átéljék
mindazt, amit ő megtapasztalt.*

*Azok azon nyomban megragadták ezt a meghatározást, és szent szöveget
gyártottak belőle. Isteni hitként rátukmálták mindenkire. Fáradtságot nem kímélve
távoli országokban terjesztették. Néhányan pedig még életüket is feláldozták érte.*

*A misztikus pedig nagyon elszomorodott. Talán jobb lett volna, ha semmit sem
mond nekik.*

A KUTATÓ

*A kutató hazatért expedíciójáról. Honfitársai már türelmetlenül várták, hogy őket
is beavassa az Amazonas folyó rejtelseibe. De hogyan önthetné szavakba azokat az
érzéseket, melyek elárasztották a szívét, amikor lélegzetelállító szépségű virágokat*

pillantott meg, s amikor a dzsungel éjszakai neszeit hallgatta? Hogyan mondja el, hogy mit érzett, amikor megérezte a vadállatok közelségét, vagy amikor a veszélyes partok közt evezett kenujában? Ezt mondta nekik:

- Menjetek, és fedezzétek fel ti magatok! A személyes élményeket és a veszélyeket semmivel nem lehet helyettesíteni.

De hogy valamilyen útmutatást adjon mégis, rajzolt számukra egy térképet az Amazonasról. Azok azon nyomban felkapták a térképet. Bekeretezték, és felakasztották a polgármesteri hivatalban. Másolatokat készítettek róla saját maguknak. S akinek csak volt egy ilyen másolata, az már Amazonas-szakértőnek tekintette önmagát, hiszen tudott a folyó minden kanyarulatáról, tudta, hogy milyen széles és mély a folyó, s hogy hol vannak a vízesések.

A kutató pedig mélységesen megbánta, hogy elkészítette azt a térképet. Talán jobb lett volna, ha nem rajzol semmit sem.

Azt mondják, Buddha következetesen visszautasította, ha azt kérték tőle, hogy Istenről beszéljen.

Valószínűleg ismerte azokat a veszélyeket, amelyek a potenciális tudósok számára rajzolt térképhez társultak.

AQUINÓI SZENT TAMÁS ABBAHAGYJA AZ ÍRÁST

A hagyomány szerint Aquinói Szent Tamás, a világ egyik legnagyobb teológusa, élete vége felé hirtelen abba hagyta az írást. Amikor titkára amiatt panaszkodott, hogy a munka még nincs befejezve, Tamás így válaszolt:

- Reginald testvér, amikor néhány hónappal ezelőtt a misét celebráltam, megtapasztaltam valamit az isteniből. Azon a napom elment a kedvem az írástól. Mi több, mindaz, amit Istenről valaha is írtam, ma csupán szalmaszálnak tűnik.

Hogy is lehetne ez másképp, amikor a tudós misztikussá lesz?

Amikor a misztikus lejött a hegyről, csatlakozott hozzá az ateista, aki szarkasztikusan megkérdezte:

- Mit hoztál nekünk a gyönyöröknek abból a kertjéből, ahol eddig tanyáztál?

A misztikus ezt válaszolta:

- Az volt a feltett szándékom, hogy a kötényemet megrakom virágokkal, s amikor visszatérek a barátaimhoz, néhány virágot nekik ajándékozok majd. De amikor ott voltam, annyira elteltem a kert illatával, hogy otthagytam a kötényemet.

A zen mester még tömörebben fogalmazta meg ezt, amikor azt mondta:

- Aki ismeri, nem beszél róla. Aki pedig beszél róla, nem ismeri.

A DERVIS SAJGÓ NYAKA

A dervis békésen üldögélt a folyó mellett. Egy arra járó ember megpillantotta a dervis csupasz nyakát, és ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy egy jó nagyot ráhúzzon. Az ember meglepődéssel hallotta, hogy mekkorát csattant az ütés, a dervisnek viszont nagyon sajtott a nyaka, s felugrott, hogy visszaadja a nyaklevest.

- Állj meg egy pillanatra! – kérte a támadó. - Ha kívánod, add vissza a pofont, de előbb válaszold meg a kérdésemet, amely éppen most jutott az eszembe! A csattanást az én tenyerem okozta, vagy a te nyakad?

A dervis így válaszolt:

- Ezt válaszold meg te, mert én a fájdalomtól képtelen vagyok most teóriákat gyártani. Te filozofálhatsz, mert nem érzed azt, amit én érzek.

Amikor az istenit megtapasztaljuk, a teóriakészítési hajlandóságunk jelentős mértékben csökken.

A BÖLCSESSÉG HANGJA

Senki sem tudja, hogy mi történt Kakuával, miután elhagyta a császár udvarát. Egyszerűen eltűnt. Ez a történet járja róla:

Kakua volt az első japán, aki Kínában tanulmányozta a zent. Egyáltalán nem utazott, csak fáradhatatlanul meditált. Amikor az emberek rátaláltak, s arra kérték, hogy prédikáljon nekik, mondott néhány szót, majd beljebb ment az erdőbe, azt remélve, hogy úgy majd hosszabb ideig békén hagyják.

Amikor visszatért Japánba, a császár is tudomást szerzett róla. Megkérte, hogy a saját maga és udvartartása épülésére prédikáljon a zenről. Kakua csendben megállt a császárral szemben, ruhája redőiből előhúzott egy fuvolát, s játszott egy rövid dallamot. Aztán mélyen meghajolta császár felé, és eltűnt.

Konfucius azt mondja:

- Ha nem tanítod az érett embert, elvesztegeted az embert. Ha tanítod az ereden embert, a szavaidat vesztegeted el.

MIT BESZÉLSZ?

A Mester a tanítványai szívébe vési bölcsességét, nem a könyv lapjaira. A tanítvány akár harminc, vagy negyven esztendőn keresztül hordozza szívébe rejtve ezt a bölcsességet, mire találkozik valakivel, aki kész azt tőle átvenni. Így tanítja a zen.

A zen mester, Mu-nan tudta, hogy csak egyeden szellemi örököse van, tanítványa, Soju. Egy szép napon magához hívatta, és ezt mondta neki:

- Már nagyon öreg vagyok, Soju, te fogod tovább vinni a tanításomat. Itt van egy könyv, amelyet a Mesterek hét nemzedéke hagyományozott rám. Én magam is írtam bele néhány megjegyzést, ami hasznodra lesz majd. Tartsd magadnál, annak jeléül, hogy te vagy az utódom.

- Jobb, ha magadnál tartod azt a könyvet - válaszolta Soju. - Zenről szóló tanításodat írott szavak nélkül kaptam tőled, és én tökéletesen elégedett vagyok veled, nem is akarok változtatni rajta.

- Tudom, tudom - mondta Mu-nan türelmesen. - De ez a könyv már hét nemzedéket kiszolgált, talán hasznos lesz számodra is. Tedd el, kérlek!

Ez a beszélgetés a két férfi között történetesen a kandalló közelében zajlott. Abban a pillanatban, ahogy a könyv Soju kezébe került, behajította a tűzbe. Egyáltalán nem vágyakozott írott szavak után.

Mu-nan, akit még senki sem látott korábban mérgesnek, rákiáltott:

- Megőrültél? Mit csinálsz? Soju visszakíáltott:

- Megőrültél? Mit beszélsz?

A guru annak az élménynek a tekintélyével tanít, amit saját maga élt át. Nem a könyveket idézi.

AZ ÖRDÖG ÉS A BARÁTJA

Az ördög egyszer a barátjával sétált. Megpillantottak egy embert, aki éppen lehajolt, s felvett valamit az útról.

- Mit talált az az ember? - kérdezte az ördögtől barátja.

- Az igazság egy darabját - válaszolta az ördög.

- És nem zavar ez téged? - kérdezte a barát.

- Egyáltalán nem - mondta az ördög. - Hagyom, hogy vallást csináljon belőle.

A vallás nem más, mint az Igazságra mutató jelzőoszlop. Azok az emberek, akik állhatatosan belekapaszkodnak, képtelenek közelebb kerülni az Igazsághoz, mert az a téves képzetük támad, hogy már birtokában vannak.

A HALOTT NASZREDDIN

Naszreddin egyszer filozofikus hangulatban lévén, hangosan gondolkodott:

- Élet és halál -, ki tudná megmondani, hogy kicsodák ezek, s hogy mi a különbség köztük?

A felesége - aki éppen a konyhában foglalatoskodott - meghallotta, és ezt mondta férjének:

- *Hogy ti férfiak milyen egyformák vagytok! Semmi gyakorlati érzéketek sincs. Hiszen mindenki tudja, hogy ha valakinek a végtagjai hidegek és merevek, akkor az az ember halott.*

Naszreddinnek nagyon imponált felesége gyakorlatias bölcsessége. Egyszer, amikor télen kint járt a hóban, érezte, hogy a keze és a lába egyre érzéketlenebbé válik, s a hidegtől már elgémberedtek, elmerevedtek a tagjai.

- *Semmi kétség, meghaltam - mondta magában. Ezen azonban elgondolkodott, s megkérdezte magától:*

- *Ha halott vagyok, akkor miért mászkálok én itt össze-vissza? El kellene terülnöm itt, amint egy tisztességes halotthoz illik.*

Úgy is cselekedett azon nyomban.

Egy órával később utazók jártak arra, megtalálták az út szélén fekvő Naszreddint, és azon kezdtek tanakodni, hogy él-e még ez az ember. Naszreddin alig bírta türtőztetni magát, hogy fel ne kiáltson: „Ti buták, hát nem látjátok, hogy halott vagyok? Nem látjátok, hogy a végtagjaim hidegek és merevek?” De mivel tudta, hogy a halottak nem beszélnek, csendben maradt.

Az utazók végül is arra az elhatározásra jutottak, hogy ez az ember halott. A vállukra emelték, hogy a temetőbe vigyék, és eltemessék. Nemsokára azonban egy útelágazáshoz értek. Akkor azon kezdtek el vitatkozni, hogy melyik út vezet a temetőbe. Naszreddin egy darabig türtőztette magát, de aztán kitört belőle:

- *Bocsássanak meg, uraim, de a bal oldali út vezet a temetőbe. Tudom, hogy a halottaknak nem illik beszélni, és én is csak most az egyszer szegtem meg ezt a szabályt. Biztosíthatom önöket, hogy mostantól egy szót sem szólok.*

Amikor a Valóság összetűzésbe kerül a mereven vallott hitrendszerrel, akkor a Valóság lesz a vesztes.

CSONTOK HITÜNK TESZTELÉSÉRE

Az egyik keresztény tudóstól, aki úgy tartotta, hogy a Biblia minden részletét szó szerint kell értelmezni, a kollégája megkérdezte:

- *A Biblia szerint a világot körülbelül ötezer évvel ezelőtt teremtették. Csakhogy a tudósok már találtak olyan csontokat, amelyek azt bizonyítják, hogy több százezer évvel ezelőtt is létezett itt élet. A tudós nem késlekedett a magyarázattal: -Amikor Isten megteremtette a földet ötezer évvel ezelőtt, szántszándékkal dugta bele ezeket a csontokat, hogy tesztelje, minek hiszünk jobban: a tudományos fejtegetéseknek vagy az Ő Szent szavának.*

Ez egy újabb bizonyíték arra, hogy a mereven vallott hit a valóság torzításához vezet.

MIÉRT HALNAK MEG A JÓ EMBEREK?

A falusi prédikátor meglátogatta plébániájának egyik idősebb hölgy tagját, s egy csésze kávé mellett igyekezett a nagymama kérdéseire válaszolni.

- *Miért sújt az Úr bennünket oly gyakran járványokkal? - kérdezte az élemedett hölgy.*

- *Azért - kezdte a prédikátor - mert az emberek néha annyira gonoszakká válnak, hogy el kell őket pusztítani, s ezért engedi meg az Úr a járványok kitörését.*

- *Igen ám - tiltakozott a nagymama -, de miért hal meg a gonoszakkal együtt olyan sok jó ember is?*

- *A jókat azért hívja magához az Úr, mert szüksége van tanúkra is - magyarázta a prédikátor. - Az Úr mindenki számára biztosítja a pártatlan tárgyalást.*

Még csak véletlenül sincs olyan, amit a vakhitű ember meg nem tudna magyarázni.

A MESTER NEM TUDJA

A kereső tisztelettel odalépett a tanítványhoz, és megkérdezte:

- *Mi az emberi élet értelme?*

A tanítvány átlapozta a Mester írásait, majd magabiztosan válaszolt a Mestert idézve:

- Az emberi élet nem más, mint Isten bőségének kifejeződése.

Amikor a kereső a Mestert is megkérdezte, az csak ennyit mondott:

- Fogalmam sincs.

Ha a kereső beismeri, hogy nem tudja, az becsületesség. Amikor a mester bevallja, hogy fogalma sincs a dologról, az a misztikus tudása a nemtudáson keresztül. Amikor a tanítvány azt mondja, hogy ő tudja, az tudatlanság, és ez a tudatlanság a kölcsönvett tudás formájában jelenik meg.

NÉZZ A SZEMÉBE!

A megszálló csapatok parancsnoka így szólt a hegyi falucska bírójához:

- Tudjuk, hogy árulót rejtegettek a falutokban. Ha nem adjátok elő azt az embert, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megkeserítsem a te életedet és a falu lakóinak az életét.

A falu valóban bújtatott egy embert, aki jónak és ártatlannak tűnt, s akit mindannyian szerettek. De mit tegyen most a bíró, amikor az egész falu sorsa az ő döntésén múlik. A falu bölcsei napokon keresztül tanácskoztak, de semmire sem jutottak. A bíró végül is a falu papjához fordult. Egész éjjel a Bibliát tanulmányozták, s végre megtalálták a megoldást. Az egyik helyen ugyanis az írás azt mondta, hogy jobb egy embernek meghalni, ha azzal a nemzet megmenekül.

A bíró tehát úgy döntött, hogy átadja az embert a megszálló csapatoknak, és ezért bocsánatáért esedezett. Az ember azt mondta, hogy nincs miért bocsánatot kérni, mert nem akarja a falut veszélybe sodorni. A férfit a katonák válogatott kínzásokkal annyira meggyötörték, hogy jajgatásai az egész faluban hallották, végül meg is ölték.

Hűsz évvel később egy próféta vetődött arra, s egyenesen a bíróhoz ment:

- Mit tettél? Azt az embert Isten arra rendelte, hogy az ország megmentője legyen. Te pedig feladtad őt, hogy megkínózzák és megöljék.

- Dehát mit tehettem volna? - kérdezte esdeklően a bíró. - A pappal együtt átnéztük a Szentírást, és aszerint cselekedtünk.

- Átnézted a Szentírást. Az ő szemébe is kellett volna nézned.

GABONA AZ EGYIPTOMI SÍROKBÓL

Egy maroknyi gabonát találtak az egyik fáraó piramisában. Ötezer éveset. Valaki elültette a gabonát, jól meg is öntözte. Mindenkinnek a legnagyobb csodálatára a gabonaszemek még ötezer év múltán is életre keltek és kihajtottak.

Ha valaki megvilágosodik, szavai olyaná válnak, mint a gabonaszemek: étellel és energiával teltek.

Valamikor azt tartottam, hogy a Szentírás szavai halottak és kiaszottak. Most már tudom, hogy azok is tele vannak étellel és energiával. Az én szívem volt kőkemény és halott, hát hogyan kelhetett volna ki ott bármi is?

A SZENT IRATOK MEGVÁLTOZTATÁSA

Egy tudós jött Buddhához, és azt mondta:

- Uram, azok a dolgok, amelyeket te tanítasz, nem találhatóak a Szent Iratokban.

- Akkor tegyétek bele! - ajánlotta Buddha. Kínos csend következett, majd ismét megszólalt

a tudós:

- Lehetek oly merész, hogy még azt is szóvá tegyem, uram, hogy tanításod egyes részei egyenesen ellentétesek a Szent Iratokkal?

- Akkor változtassátok meg a Szent Iratokat! — mondta Buddha.

Egyszer olyan javaslat érkezett az ENSZ-hez, miszerint a világ összes vallásának szent iratait át kellene dolgozni. Mindazt, ami türelmetlenséghez, erőszakhoz vagy bigottsághoz vezethet, ki

kell törölni belőlük. Mindazt, ami valamiképpen az ember méltósága és jóléte ellen szól, egyszerűen ki kell hagyni belőlük.

Amikor kitudódott, hogy a javaslat szerzője maga Jézus Krisztus volt, riporterek hada rohant a rezidenciájához, hogy további kérdéseket tegyenek fel neki. Az ő magyarázata azonban egyszerű és rövid volt:

- Akárcsak a szombat, az írások is az emberért vannak - mondta -, s nem az ember van az írásokért.

A VAK FELESÉGE

Az olyan ember tanítása, aki még nem érett, nagyon káros lehet:

Egy ember egy vakhoz adta hozzá nagyon csúnya lányát, mivel senki más sem vette feleségül.

Amikor egy orvos azt ajánlotta, hogy visszaadja a vak szeme világát, az após nem engedte. Attól tartott ugyanis, hogy a férfi azonnal elválna a lányától.

Sa'di ezt fűzte hozzá a történethez:

- A csúnya nő férjét legjobb meghagyni vakságában.

A TUDÓSOK

Vallásos életemet teljesen a tudósok irányítják. Ha imádkozni szeretnék tanulni, a lelki vezetőmhöz fordulok. Ha Isten akaratát szeretném életemben felfedezni, akkor elmegyek egy lelkigyakorlatos mesterhez. Amikor a Bibliát szeretném megérteni, a szentírásstudóst kérdezem meg. Hogy megtudjam, hogy vétkeztem-e, a morálteológust keresem fel. S hogy a bűneimet megbocsájtásuk, elmegyek a paphoz gyónna.

Az óceániai szigetvilág egyik bennszülött királya a Nyugatról érkező különleges vendég tiszteletére óriási fogadást rendezett.

Amikor elérkezett a vendég köszöntésének az ideje, a király továbbra is a padlón guggolt, s egy hivatasos szónok emelkedett szólásra, akit kifejezetten e célra tartottak. Az aztán bele is lendült a beszédbe.

A nagyszerű dicshimnusz után a vendég is felállt, hogy néhány szóval köszönetet mondjon a királynak. Őfelsége azonban gyengéden visszatartotta:

— Ne álljon fel! — kérte. — Az ön számára is rendeltem egy szónokot. A szigetünkön úgy tartjuk, hogy nem illik a nyilvános beszédeket amatőrökre bízni.

Vajon Isten mit szólna hozzá, ha a Vele való kapcsolatomban én is inkább amatőr lennék?

A szakértők

Egy szúfi mese:

A halottnak vélt embert a barátai kivitték a temetőbe. Amikor a koporsót a sírba akarták eresztetni, a férfi hirtelen magához tért, és elkezdte verni a koporsó tetejét.

Ahogy a koporsót kinyitották, a férfi felült:

- Mit csináltok? - kiáltotta az összegyűlt tömegnek. - Még élek, nem vagyok halott!

Szavait döbben t csend fogadta. Végül az egyik sirató megszólalt:

— Barátom, az orvosok és a papok is azt mondták, hogy meghaltál. Márpedig a szakértők nem tévednek.

Azzal a koporsó fedelét visszacsavarozták, és annak rendje-módja szerint eltemették a férfit.

A KACSALEVES LEVESE

Naszreddin mullahot meglátogatta egyik rokona, és egy kacsát hozott neki ajándékba. Naszreddin megfőzte a madarat, és megosztotta a vendéggel.

A látogatás után nem sokkal óriási vendégjárás kezdődött Naszreddinnél. Mindegyik látogató azt mondta, hogy ama bizonyos ember barátjának a barátja, aki a kacsát hozta. Persze mind arra várt, hogy az egyszeri kacsa miatt őt is vendégül lássák, megetessék és szállással kínálják.

Végül Naszreddin megelégette a sok vendéget. Egy nap egy idegen tért be a házba, és ő is azt mondta, hogy ama bizonyos rokon barátjának a barátja, aki Naszreddinnek a kacsát hozta. Azzal már helyet is foglalt, és mint a többiek, várta, hogy étellel kínálják.

Naszreddin egy tányérban gőzölgő forró vizet tett elébe.

- Mi ez? - kérdezte az idegen.

- Ez - válaszolta a mullah - ama bizonyos kacska levesének a leve, amit a barátom hozott nekem.

Az ember néha olyanokról hall, akik ama bizonyos ember tanítványainak a tanítványainak a tanítványai lesznek, aki személyesen megtapasztalta Istent.

Egy csókot lehetetlen küldönc útján átadni

A folyami szörny

A falusi papot zavarta az ablaka alatt játszadozó gyermekek zivaja. Hogy megszabaduljon tőlük, kikiáltott az ablakon:

- A folyóban egy borzasztó szörny van. Siessetek oda, ha látni akarjátok, ahogy tüzet fúj az orrlikán!

Hamarosan mindenkire eljutott a hír, s a falu apraja-nagyja a folyóhoz tódult. Amikor a pap meglátta ezt, ő is csatlakozott a tömeghez. Miközben zihálva a négy mérföldnyire lévő folyóhoz sietett, így gondolkodott magában:

- Igaz ugyan, hogy ezt az egészet én találtam ki, de ki tudja, talán mégis igaz?

Sokkal könnyebb az általunk teremtett istenekben hinni, ha másokat is meggyőzünk azoknak a létezéséről.

A MÉRGEZETT NYÍL

Egyszer egy szerzetes azt kérdezte Buddhától:

- Igaz-e, hogy az igaz ember lelke győzedelmeskedik a halál felett?

Szokásához híven Buddha semmit sem válaszolt.

De a szerzetes nem tárgított. Mindennap feltette a kérdést, és mindennap csend volt a válasz kérdésére. Végül nem bírta tovább, és azzal fenyegetőzött, hogy otthagya a kolostort, ha erre az életbevágóan fontos kérdésre nem kap választ. Hisz mi értelme van az erőfeszítésekkel teli kolostori életnek, ha az igaz ember lelke nem győzedelmeskedik a halál felett?

Akkor Buddha megkönyörült az emberen, és így válaszolt:

— Olyan vagy, mint az az ember - kezdte -, akít meglőttek egy mérgezett nyíllal, és már haldoklott. Rokonai gyorsan orvost hívtak hozzá, de az ember addig nem engedte az orvost a nyílhoz nyúlni, hogy kihúzza azt, vagy hogy a sebét ellássa, amíg három fontos kérdésére választ nem kap. A kérdések pedig ezek voltak: Aki meglőtte őt, fehér ember volt vagy fekete? Aztán magas volt-e az illető vagy alacsony? S végül brámin volt vagy pedig pária? Amíg ezekre a kérdésekre nem kap kielégítő választ, addig nem hajlandó az orvost magához engedni.

A szerzetes a kolostorban maradt.

Sokkal kényelmesebb az Útról beszélni, mint rajta járni. Sokkal kényelmesebb a gyógyszer tulajdonságairól beszélni, mint lenyelni.

A BABA MÁR NEM SÍR

Valaki azt állította, hogy gyakorlatilag ateista lett. Ha igazán belegondolt az életbe és őszinte akart lenni, be kellett látnia, hogy nem hitt azokban a dolgokban, amelyekre a vallása tanította: Isten létezése legalább annyi problémát okoz, mint amennyit megold; a halál utáni élet csak álmainkban létezik; a szent iratok és a hagyomány legalább annyi kárt okoz, mint hasznot. Mindezt csak az emberek találták ki, hogy az emberi létből fakadó magányosságukon és kétségbeesésükön enyhítsenek.

Legjobb, ha engedjük, hogy ateista legyen. Ne mondjunk semmit sem. Valószínűleg egy növekedési szakaszon megy most keresztül, és felfedez majd valamit.

A Mestertől egyszer azt kérdezték tanítványai, hogy mi a Buddha. Ezt válaszolta:

- *Az értelem a Buddha.*

Később ismét feltették neki ugyanezt a kérdést, de ekkor ezt mondta:

- *Nincs értelem, nincs Buddha. A tanítványok tiltakozni kezdtek:*

- *Hisz a múltkor azt mondtad, hogy az értelem a Buddha!*

Mire a Mester:

- *Azt azért mondtam, hogy a baba ne sírjon már többé. Ha elhallgat, akkor azt mondom: Nincs értelem, nincs Buddha.*

Talán a baba már hallgatott, és kész az igazságra. Ezért legjobb, ha magára hagyjuk.

Csak hogy amikor frissen felfedezett ateizmusáról kezdett olyanoknak prédikálni, akik még nem voltak rá készen, módosítania kellett mondandóját:

- Valamikor az emberek a Napot imádták, ez volt a tudomány előtti korszak. Aztán jött a tudományos korszak, amelyben az emberek rájöttek, hogy a Nap nem isten, sőt még csak nem is ember. Végül elérkezett a misztikus korszak: Assiszi Szent Ferenc a Napot testvérének nevezte, és beszélt hozzá.

A hited olyan volt, mint a megrettent gyermeké. Most, hogy félelmet nem ismerő emberré lettél, elvesztetted a hitedet. Remélhetőleg egyszer majd eléred azt is, hogy misztikus legyél, és akkor ismét megtalálsz a hited.

A félelmet nem ismerő igazságkeresésben sosem veszíthetjük el a hitünket. Csak a hitet kifejező vallás elemei kerülnek egy darabig homályba, de idővel megtisztulnak.

A TOJÁS

Naszreddin tojáseladással kereste kenyerét. Egy nap valaki beállított hozzá, és így szólt hozzá:

- *Találd ki, mi van a kezemben!*

- *Segíts egy kicsit, adj valamilyen támpontot! - kérte Naszreddin.*

- *Többet is adok. Olyan a formája, mint a tojásé, és a mérete is akkora, mint egy tojás. Úgy néz ki, mint egy tojás, az íze is olyan, sőt még a szaga is. Belül fehér és sárga. Mielőtt megfőzzük, folyékony, de ha megfőzzük, megkeményedik. És mindezt egy tyúk tojta...*

- *Aha, tudom már! - kiáltotta Naszreddin. - Ez valamilyen sütemény lehet.*

A szakértőnek különleges érzéke van ahhoz, hogy a nyilvánvalót ne lássa meg. A főpapnak nagyszerű érzéke van ahhoz, hogy ne vegye észre a Messiást.

KIÁLTS, HOGY BIZTONSÁGBAN LEGYÉL - ÉS BIZTOS LÉGY

A próféta azért jött a városba, hogy megtérítse az ott lakókat. Az emberek egy darabig figyelmesen hallgatták prédikációit, de aztán fokozatosan elszállingóztak. Nem maradt ott egyetlen lélek sem, hogy a prófétára figyeljen.

Egyszer egy arra járó utazó megkérdezte a prófétát:

- *Miért prédikálsz még mindig? Nem látod, hogy küldetésed teljesen reménytelen?*

A próféta így válaszolt:

- *Amikor elkezdtem prédikálni, abban a reményben tettem, hogy megváltoztatom az embereket. Hogy még mindig prédikálok és kiáltok, az pedig azért van, mert nem szeretném, ha ők változtatnának meg engem.*

FOLYÓVÍZ ELADÓ

A Mester prédikációja csupán egy titokzatos mondatból állt. Furcsán-kényszeredetten elmosolyodott csak, és ennyit mondott:

— *Én csak annyit teszek itt, hogy a folyó partján ülök, és árusítom a folyó vizét.*

Ezzel vége is volt a prédikációnak.

A vízárus felállította asztalkáját a folyó partján, és ezek jöttek hozzá, hogy vizet vásároljanak tőle. Vállalkozásának sikere azon múlt, hogy vajon észreveszik-e a folyót. Amikor végül meglátták, tönkrement az üzlete.

A prédikátornak igen nagy sikere volt. Ezrek jöttek hozzá, hogy bölcsességet tanuljanak tőle. Amikor megszerezték a bölcsességet, már nem jöttek többé hozzá. És a prédikátor elégedetten mosolygott. Elérte célját, amely az volt, hogy minél hamarabb feleslegessé váljon. Szívében tudta ugyanis, hogy csak azt ajánlja az embereknek, ami már úgyszólván a birtokukban van, csak még nem nyílt rá a szemük.

- Ha én nem megyek el - mondta Jézus tanítványainak - a Szentlélek sem jön el.

Ha nem árulnád oly vehemensen a vizet, az emberek talán könnyebben meglátnák a folyót.

Az ÉRME

Az ember egyedülinek és elveszettnek érzi magát ebben a hatalmas világmindenségben. És ettől félni kezd.

Az igazi vallás megszabadítja a félelemtől. A rossz vallás pedig növeli a félelmét.

Egy édesanya nem tudta rávenni a kisfiát, hogy szürkület előtt jöjjön haza a játszásból. Ezért aztán ráijesztett, mondván, hogy a házhoz vezető úton szellemek garázdálkodnak, amelyek akkor bújnak elő, amikor a nap lehanyatlik. Nem is volt többé gondja a fiával: minden este időben otthon volt.

Csakhogy amikor a fiú felnőtt, annyira félt a szellemektől a sötétben, hogy éjjel ki nem lehetett küldeni a házból. Ezért az anyja adott neki egy érmét, mondván, ha azt viseli, akkor a szellemeknek semmi hatalmuk sincs felette.

Azóta a fiú medálját markolászva csavarog éjjelenként.

A rossz vallás az érmebe vetett hitet erősíti. A jó vallás ráébreszti az embert arra, hogy nincsenek szellemek.

NASZREDDIN KÍNÁBAN

Naszreddin mullah Kínába ment, ahol tanítványokat gyűjtött maga köré, hogy felkészítse őket a megvilágosodásra. Mihelyt megvilágosodtak, a tanítványok többé már nem hallgatták az előadásait.

Nem vet jó fényt a lelki vezetőre, ha a tanítványai örökké a lábánál ülnek.

A GURU MACSKÁJA

Amikor a guru esténként helyet foglalt az asram-ban, hogy az esti imádságot elmondják, az asram macskája állandóan megzavarta az áhítatot. Ezért a guru megparancsolta, hogy a macskát az esti ima idejére kössék meg.

A guru már rég halott volt, de a macskát még mindig megkötötték az esti imádság alatt. S amikor végül a macska is elpusztult, egy másikat hoztak az asramba, hogy a hagyománynak megfelelően az esti ima ideje alatt egy macska meg legyen kötve.

Évszázadokkal később a guru tanítványai tudós értekezéseket írtak arról, hogy a macska szerepe mennyire szükséges a megfelelően végzett liturgiában.

LITURGIKUS RUHÁK

1917 októberében kitört az orosz forradalom. Az emberi történelem új korszaka kezdődött.

Egy elbeszélés szerint az Orosz Ortodox Egyház zsinatra gyűlt össze. Szenvedélyes viták robbantak ki körül, hogy milyen legyen a liturgiában használt kehelytakaró színe. Néhányan amellet kardoskodtak, hogy fehér legyen. Mások, éppoly vehemensen amellet érveltek, hogy lila legyen.

Miközben Róma lángokban állt, Néró muzsikált.

Megérteni és felfogadni a forradalmat végtelenül fárasztóbb, mint megszervezni egy gyönyörű liturgiát. Inkább imádkozom, minthogy a szomszédokkal vitázzam.

GYERMEKLÁNCFŰ

Egy ember, aki roppant büszke volt a pázsitjára, bosszankodva látta, hogy a gyepe tele lett gyermekláncfűvel. Kipróbált minden ismert módszert, hogy megszabaduljon tőlük. Mindhiába.

Kétségbeesésében végül a Mezőgazdasági Minisztériumhoz fordult levélben. Felsorolta mindazt, amit addig tett a gyermeklancfű kiirtására, s azzal a kérdéssel zárta levelét, hogy mit tegyen?

Postafordultával megérkezett a válasz: „Azt ajánljuk, tanulja meg szeretni a pityangot!”

Nekem is volt egy pázsitom, amire nagyon büszke voltam, s azt is ellepte a gyermeklancfű. Én is küzdöttem ellene minden lehetséges eszközzel. Nem volt hát könnyű megtanulnom szeretni.

Azzal kezdtem, hogy minden nap beszéltem a pityangokhoz. Szívélyesen és barátságosan. Baljós csenddel válaszoltak. Még szenvedtek az ellenük folytatott háborúmtól. És valószínűleg a motivációimat is gyanakvással fogadták.

Nem telt el azonban sok idő, és visszamosolyogtak rám. És már nem voltak feszélyezettek, mi több, még válaszoltak is arra, amit mondtam nekik. Hamarosan jó barátok lettünk.

A pázsitom persze tönkre ment. De milyen gyönyörű azóta a kertem!

A férfi látása rohamosan romlott. Minden rendelkezésére álló eszközzel küzdött a szeme világáért. Amikor a gyógyszerek már nem használtak, érzelmeit vetette harcba. Bátorságra volt szükségem, hogy ezt mondjam neki:

- A javasolom, hogy tanul meg szeretni a vakságodat.

Óriási küzdelem volt. Először kereken elutasított minden ilyen javaslatot. Nem volt hajlandó a vakságához beszélni. Amikor végre rászánta magát, hogy beszéljen hozzám, szavai keserűek és dühösek voltak. De tovább beszélt, és szavai lassan a beletörődés, a tűrés és az elfogadás szavai lettek... és egyik nap, legnagyobb meglepetésére, a szavak a barátság és ... szeretet szavaivá váltak. Aztán eljött az a nap is, hogy karjával átölelte a vakságát, és azt mondta neki: - Szeretlek.

Azon a napon láttam őt újból mosolyogni. Milyen kedves volt az a mosoly!

A látása természetesen odalett örökre. De az arca csodálatosan megváltozott. Sokkal szeretetteljesebb lett, mint amikor még látott. A vakság pedig vele élt.

NE VÁLTOZZ!!

Évekig neurotikus voltam. Ideges voltam, depressziós és önző. Mindenki azt hajtogatta, hogy milyen neurotikus vagyok.

Én persze nehezteltem rájuk, bár beláttam, hogy igazuk van, és meg akartam változni. De ahogy sem sikerült, bármennyire is akartam.

Leginkább az fájt, hogy a legjobb barátom is azt hajtogatta, hogy milyen neurotikus vagyok. És ő is állandóan arra kért, hogy változzam meg.

Vele is egyetértettem, bár rá nem tudtam neheztelni. Erőtlennek és csapdába zártnak éreztem magam.

Egyszer azonban így szólt hozzám a barátom:

- Ne változz meg! Maradj olyan, amilyen vagy! Igazán nem számít, hogy megváltozol-e vagy sem. Én úgy szeretlek, amilyen vagy; nem tudlak nem szeretni.

Olyanok voltak ezek a szavak a fülemnek, mint a legkedvesebb muzsikaszó!

- Ne változz! Ne változz!... Szeretlek. Görcseim fellazultak. Életre keltem. És, igen,

csodák-csodája, megváltoztam!

Most már tudom, hogy addig nem tudtam volna megváltozni, amíg nem találok valakit, aki szeretett engem, függetlenül attól, hogy megváltozom-e, vagy sem.

Te is így szeretsz engem, Istenem?

A BARÁTOM

Malikot, Dinár Fiát, rettenetesen bosszantotta a szomszédságában lakó léha fiatalember kicsapongó, züllött életvitele. Hosszú ideig nem tett semmit sem, mert abban bízott, hogy valaki más Figyelmezteti. Hanem amikor a fiatalember viselkedését már nem lehetett tovább elviselni, Malik odament hozzá, s kérte, hogy változtasson magatartásán.

Az szemrebbenés nélkül közölte Malikkal, hogy ő a szultán kegyeltje, és senki sem akadályozhatja meg abban, hogy úgy viselkedjék, ahogy neki tetszik. Erre Malik így szólt:

- Akkor személyesen fogok panaszt tenni a szultánnál.

Mire a fiú:

- Teljesen felesleges, mert a szultán sosem fogja a rólam alkotott véleményét megváltoztatni.

- Akkor az égben lakó Teremtőnek mondom el mindent - válaszolta Malik.

- Az égben lakó Teremtő - mondta a fiatalember - annál sokkal megbocsátóbb, hogy rám szóljon.

- Erre Malik már nem tudott mit válaszolni, ezért otthagyta a fiatalembert. Egy idő múlva azonban a Fiatalember egyre rosszabbodó viselkedésének annyira elterjedt a híre, hogy már mindenki erről beszélt. Malik úgy érezte, az ő felelőssége, hogy megpróbálja jobb belátásra bírni. Hanem amint a fiú háza felé ballagott, hangot hallott magában:

- Hagyd békén a barátomat! A védelmem alatt áll.

Ettől Malik teljesen összezavarodott, s amikor odaért a Fiatalemberhez, nem tudta mit mondjon. Az megkérdezte tőle:

- Mi szél hozott ide?

- Azért jöttem, hogy rendreutasítsalak. De útközben egy hang azt mondta nekem, hogy hagyjalak békén, mert a védelme alatt állsz.

A kicsapongó fiatalember arca megváltozott:

- A barátjának nevezett engem? - kérdezte.

De addigra Malik már eltávozott. Évek múltán Malik Mekkában találkozott vele. A Fiatalembert annyira megindították annak a hangnak a szavai, hogy eladta mindenét, és vándorló koldus lett belőle.

- Idejöttem, hogy megtaláljam a Barátomat - mondta Maliknak, és aztán meghalt.

Isten a bűnös barátja? Ez az állítás legalább annyira veszélyes, mint amennyire hatékony. Egyszer megpróbáltam magamon is, mondván: „Isten annál sokkal megbocsátóbb, hogy megfeddjén.” És akkor hirtelen meghallottam az örömhírt - életemben először.

AZ ARAB JELÖLT

Az arab mesternek, Jalal ud-Din Ruminak ez volt a kedvenc története:

Egyszer, amikor Mohamed próféta a mecsetben reggeli imáját végezte, a vele együtt imádkozók között volt egy arab jelölt is.

Mohamed felolvasott a Koránnak abból a részéből, amelyben a fáraó kijelenti, hogy ő az igaz Isten. Ettől a jó arab jelöltet annyira elöntötte a hirtelen düh, hogy a csendet megtörve felkiáltott:

-Azt a dicsekvő fattyú mindenit!

A próféta nem szólt semmit sem, de amikor az imának vége lett, a többiek elkezdték szidni az arabot:

- Nem szégyelled magadat? Istennek biztosan nem tetszett az imád. Nem elég, hogy megtörted az ima szent csendjét, ráadásul még káromkodtál is Isten prófétájának jelenlétében.

A szegény arab szegényében elpirult, és egyre csak remegett félelmében, mindaddig, amíg Gábiel arkangyal meg nem jelent a prófétának, mondván:

– Isten üdvözlétét küldi neked, és azt kívánja tőled, szólj ezekre az emberekre, hogy hagyják békén azt a szegény, egyszerű arabot! Az ő káromkodó, de szívből jövő szavai jobban megindították a szívemet, mint sok más szent imája.

Amikor imádkozunk, Isten a szívünket nézi, nem a szövegeinket.

Mi IS HÁRMAN VAGYUNK, TI IS HÁRMAN VAGYTOTK

Amikor a hajó távoli szigeten kötött ki egy napra, a hajón utazó püspök elhatározta, hogy megpróbálja olyan hasznosan eltölteni az időt, amennyire csak lehetséges. A parton séta közben találkozott három halással, akik hálójukat rendezgették. Tört angolsággal elmagyarázták neki, hogy évszázadokkal korábban a misszionáriusok megkeresztelték őseiket.

- Mi, keresztények! - mondták büszkén, miközben magukra mutattak.

A püspökre ez igen jó benyomást tett. De ismerték-e az Úr imáját? Sohasem hallottak róla. Ettől a püspök elképedt. Hogyan állíthatják ezek az emberek, hogy keresztények, amikor még olyan alapvető dolgot sem ismernek, mint az Úr imája?

- Akkor mit mondtok, amikor imádkoztok?

- Égre emeljük szemek. Imádkozzuk: Mi is hárman vagyunk, ti is hárman vagytok, könyörüljetek rajtunk!

A püspökben elhűlt a vér ettől a primitív és teljesen eretnek természetű imától. Ezért aztán egész nap avval foglalatzkodott, hogy megtanítsa őket a Miatyánkra. Azok meglehetősen nehezen tanultak, de nagyon igyekeztek, s így még mielőtt a püspök másnap elvitorlázott volna, legnagyobb meglepődésére a halászok hiba nélkül felmondták az egész szöveget.

Hónapokkal később a püspök hajója ismét a sziget felé tartott. A püspök, miközben a fedélzeten sétálva eskü imáját végezte, meglepődötten gondolt vissza arra, hogy azon a távoli szigeten most él három ember, aki - az ő türelmes erőfeszítéseinek köszönhetően - most már megfelelően tud imádkozni. Miközben ezen gondolkodott, feltekintett, és megpillantott egy fénypontot keleten. A fény a hajó felé tartott. A püspök csodálkozva látta, hogy három ember a vízen járva közeledik a hajó felé. A kapitány megállította a hajót, a tengerészek a korlátnak dőlve figyelték a csodálatos jelenséget.

Amikor már hallótávolságba kerültek, a püspök megdöbbenve ismerte fel a három emberben barátait, a halászokat.

- Püspök! - kiáltották - Mi annyira boldogok, találkoztunk veled. Hallottuk, hogy hajód a sziget mellett elmenni, és siettünk, siettünk találkozni veled.

- Mit akartok? - kérdezte a püspök elámulva.

- Püspök - mondták - mi annyira, annyira sajnálni. Mi elfelejtjük csodálatos imát. Mi mondjuk: Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod ... aztán elfelejtjük. Kérünk, mondd el az egész imát még egyszer!

A püspök nagyon megszégyenült.

- Kedves jó barátaim - mondta nekik, - menjetek haza, és amikor imádkoztok, mondjátok ezt: Mi is hárman vagyunk, ti is hárman vagytok, könyörüljetek rajtunk!

Néhányszor megfigyeltem, amint idős asszonyok a templomban vég nélkül a rózsafüzért imádkozzák. Hogyan lehet Istent dicsőíteni ezzel az összevissza mormogással? De amint belenézek a szemükbe, vagy megpillantom égre emelt arcukat, szívem teljes bizonyossággal tudja, hogy ezek az asszonyok közelebb vannak Istenhez, mint nagyon sok tanult ember.

AZ IMA VESZÉLYES LEHET

A következő történet a szúfi mester, a shirazi Sa'di egyik kedvenc története volt:

Az egyik barátom igen megörült, amikor felesége állapotos lett. Fiúgyermekre vágyott. Ezért imádkozott szüntelenül Istenhez, még különféle fogadalmakat is tett.

Felesége valóban Fiút szült. A barátom roppant boldog volt, az egész falut meghívta hálaadásra.

Évekkel később, Mekkából visszafelé jövet, utam a faluján vezetett keresztül. Azt hallottam, hogy börtönbe került.

- De mi rosszat tett? - kérdeztem. Szomszédjai ezt válaszolták:

- A fia lerészegedett, megölt egy embert, aztán elmenekült. Ezért aztán az apját fogták el, és csukták börtönbe.

Szünet nélkül azért imádkozni Istenhez, amire vágyódunk, dicséretes dolog. De nagyon veszélyes is.

NARADA

A hindu bölcs, Narada, elindult, hogy Visnu templomához zarándokoljon. Éjjel egy kis falucskában szállt meg, ahol egy szegény házaspár fogadta a kunyhójába. Mielőtt másnap útnak indult volna, a férfi így szólt hozzá:

- Mivel Visnu isten templomához tartasz, kérd meg őt, hogy adjon nekem és feleségemnek gyermeket, mert már hosszú évek óta szeretnénk, de mindhiába.

Mikor Narada a templomhoz ért, így szólt Visnuhoz:

- Az a férfi és a felesége igen kedvesek voltak hozzám. Könyörülj rajtuk, és adj nekik gyermeket!

Visnu igen határozott hangon ezt válaszolta:

- A sors annak a férfinak nem rendelt gyermeket.

Narada elvégezte ájtatossági gyakorlatait, és hazatért.

Öt évvel később ugyanarra a zarándoklatra indult, ugyanabban a faluban állt meg éjszakára, és ismét az a pár adott neki szállást. Ez alkalommal azonban két kisgyermek játszadozott a kunyhó bejáratánál.

- Kinek a gyermekei ezek? - kérdezte Narada.

- Az enyéim - válaszolta a férfi. Narada elcsodálkozott, de a férfi folytatta.

- Öt évvel ezelőtt, nem sokkal azután, hogy elindultál tőlünk, egy szent koldus jött a falunkba. Befogadtuk éjszakára. Másnap reggel, mielőtt elindult, megáldotta feleségemet, és Visnu megajándékozott bennünket ezzel a két gyermekkel.

Ennek hallatára Narada már alig várta, hogy Visnu templomához érjen. Ahogy odaért, a küszöbről odakiáltott:

—Hát nem azt mondtad nekem, hogy a sors annak a férfinak nem rendelt gyermeket? Most pedig kettő is van neki!

Mikor Visnu ezt meghallotta, jót kacagott, majd ezt válaszolta.:

- Ezt csakis egy szent tehette. Azoknak ugyanis hatalmukban áll, hogy még a sorsot is megváltoztassák.

Az embernek óhatatlanul egy lakodalom jut eszébe, ahol Jézus anyja, Mária imájával rávette fiát, hogy csodát tegyen, még mielőtt annak eljött volna az ideje.

SORS A FELDOBOTT ÉRMÉBEN

A híres japán tábornok, Nobunaga, elhatározta, hogy megtámadja az ellenséget, noha annak tízszer annyi katonája volt, mint neki. A tábornok biztos volt a győzelemben, katonái azonban nem tudtak szabadulni kételyeiktől.

Útban az ellenség felé megálltak egy sinto szentélynél. Miután Nobunaga elmondta imáit, kijött a szentélyből, és így szólt a katonáihoz:

- Feldobok egy érmét. Ha fej, győzni fogunk. Ha írás, elveszítjük a csatát. A sors most kinyilvánítja magát nekünk.

Azzal feldobta az érmét. Fej volt. A katonák annyira fellelkesültek, hogy könnyűszerrel megnyerték a csatát.

Másnap egy szárnysegéd így szólt a tábornokhoz:

- Senki sem változtathatja meg a sorsot.

- Teljesen igazad van - hagyta rá Nobunaga, miközben egy érmét mutatott a szárnysegédnek, amelynek mindkét oldalára fej volt ütve.

Az ima ereje? A sors hatalma?

Vagy pedig annak a hitnek az ereje, amely biztos abban, hogy valami történni fog?

IMA ESŐÉRT

Amikor neurotikus fordul hozzád segítségért, nagy valószínűséggel nem gyógyulást keres, mert az fájdalmas.

Amire valójában vágyik, az az, hogy megnyugvást leljen neurózisában. Vagy pedig - jobb esetben - olyan csodára vár, amely fájdalom nélkül meggyógyítja.

Nagyapó nagyon szeretett vacsora után a kertben pipázni. Egyik este a felesége valami égett szagot érzett és felkiáltott:

- *Uram, Isten! Apó, meggyulladta bajuszod!*
- *Tudom - válaszolta az öreg dühösen. – Hát nem látod, hogy éppen esőért imádkozom?*

A SÁNTA RÓKA

Az arab misztikus, Sa'di története:

Egy ember az erdőn ballagott keresztül. Egyszer csak megpillantott egy rókát, amelyiknek hiányzott az egyik lába. A férfinak az a kérdés motoszkált a fejében, hogy vajon hogyan maradt a róka életben? Aztán megpillantott egy tigrist, elejtett zsákmányával a szájában. A tigris teleette magát, s a maradékot hagyta, hogy a róka elfogyassza.

A rókát Isten ugyanezen a tigrisen keresztül táplálta másnap is. Az ember ámulatba esett Isten jóságától. Nyomban el is határozta, hogy ő is meghúzza magát egy sarokba, és teljesen az Úrra bízta magát, aki majd gondoskodik minden szükségletéről.

Úgy is tett, de hosszú ideig semmi sem történt. A szerencsétlen már majdnem halálán volt, amikor egyik napon hangot hallott:

- *O, te tévelygő, nyisd ki a szemed, és pillantsd meg az Igazságot! Ne a szanta rókát utánozd, a tigris példáját kövesd!*

Az utcán megpillantottam egy kislányt, aki didergett vékonyka ruhájában. Szemmel láthatóan semmi reménye sem volt arra, hogy tisztességes ételhez jusson. Dühömben így szóltam Istenhez:

- *Miért engedted ezt meg? Miért nem teszel valamit!*
- Egy darabig Isten semmit sem szólt. De akkor éjjel, egészen váratlanul, Isten válaszolt:*
- *Én tettem valamit. Megteremtettelek téged.*

Az ÉLELEM-ISTEN

Az Isten elhatározta, hogy meglátogatja a földet. De még a látogatása előtt elküldte egy angyalát, hogy nézze meg, mi a helyzet a földön. Az angyal visszatért, és jelentette:

–Az emberek zömének nincs ennivalója, a legtöbbnek munkája sincs.

Erre Isten így szólt:

–Akkor hát ennivalóként jelenek meg az éhezőknek, és munkaként a munkanélkülieknek.

Az ÖT SZERZETES

Sürgős kérés érkezett a déli lámától az északi tartományok lámájához, hogy küldjön egy bölcs és szentéletű szerzetest, aki az ő novíciusait beavatná a lelkiélet rejtelmeibe. Mindenki ámulatára az északi láma öt szerzetest küldött egy helyett. A kik az iránt érdeklődtek, hogy miért cselekedett így, talányosan csak ezt válaszolta:

–Szerencsés esetben az öt közül egy majd oda is ér.

Az öt szerzetes már napok óta mendegélt, amikor küldönc futott utánuk:

- *A falunk papja meghalt. Szükségünk van valakire, aki betöltené a pozícióját.*

A falu kényelmes helynek ígérkezett, s a pap fizetése is tekintélyes volt. Az egyik szerzetest elfogta a lelkipásztori hév:

- *Nem lennék tisztességes buddhista - mondta -, ha nem maradnék itt szolgálni az embereket.*

Azzal kivált a csoportból.

Néhány nap múltán a csoport egy király palotájában kapott szállást. A királynak nagyon megnyerte a tetszését az egyik szerzetes.

- *Maradj velünk - mondta a király a szerzetesnek. - Feleségül adom hozzád a lányomat, s ha meghalok, tiéd lesz a trónom is.*

A szerzetesnek megtetszett a lány, no meg a királyság csillogása is, és így gondolkodott:

- Van-e annál nagyszerűbb mód arra, hogy egy ország népét a jóra vezessem, minthogy én legyek a királyuk? Nem lennék igazi buddhista, ha nem élnék e lehetőséggel, amellyel a vallásunk ügyét mozdíthatom elő.

O is kivált.

A többiek továbbmentek, egyik éjjel dombos vidékre értek, ahol magányos kunyhóban csinos lányra bukkantak. Az befogadta őket, hálát adván Istennek, hogy a szerzeteseket odavezérelte. Szüleit ugyanis megölték a banditák, és a lány, teljesen egyedül lévén, nagyon félt. Másnap reggel, amikor indulni akartak, az egyik szerzetes így szólt:

- Itt maradok ezzel a lánnyal. Nem lennék valódi buddhista, ha nem gyakorolnám az együttérzés erényét.

O volt a harmadik, aki kivált.

A megmaradt kettő egy buddhista faluba érkezett, de legnagyobb rémületükre azt vették észre, hogy a falusiak elhagyták hitüket, mert egy hindu guru befolyása alá kerültek. Az egyik szerzetes erre így szólt:

- Tartozom azzal Buddhának és ezeknek a szegény embereknek, hogy itt maradjak, és visszatérítsem őket az igaz hitre.

O volt az utolsó, aki kivált.

Az ötödik szerzetes végül elérkezett a déli tartományok lámájához. Az északi lámának igaza lett.

Évekkel ezelőtt elindultam, hogy Istent keressem. Útközben azonban meg-megálltam, és letértem az ösvényről. Természetesen mindig a legnagyobb okok miatt: hogy megreformáljam a liturgiát, megváltoztassam az Egyház struktúráját, hogy felfrissítsem bibliai jártasságomat, és hogy a teológiát időszertűvé tegyem.

Bizony, könnyebb magamat a vallási munkába vagy bármilyen más munkába belevetni, mint következetesen kitartani a keresésben.

ELŐMENETEL

Belép az első, jelentkező.

- Ugye tudatában van annak, hogy mielőtt megkapná az állást, amelyre jelentkezett, egy egyszerű kérdésre kell felelnie?

- Igen.

- Rendben. Mennyi kétszer kettő?

- Négy.

Bejön a második jelentkező.

—Készen áll a tesztre?

—Igen.

—Nagyszerű. Mennyi kétszer kettő?

—Annyi, amennyit a főnök mond.

A második jelentkező kapta meg az állást.

A második jelentkező beállítottságát erősen ajánljuk azoknak, akik gyors előmenetelre vágnak valamely intézményben - legyen az világi vagy vallásos.

Az ilyen beállítottság jó jegyet eredményez a teológiai vizsgákon is. Ezért van az, hogy a teológusok közt gyakran találunk olyanokat, akik inkább a doktrínáért rajonganak és áldoznak fel mindent, nem pedig az igazságért.

DIOGENÉSZ

Diogenész, a filozófus lencsét evett vacsorára. Meglátta ezt egy másik filozófus, Arisztippusz, aki kényelmesen élt, mivel hízelgett a királynak. Arisztippusz megjegyezte:

—Ha megtanulnád a királyt szolgálni, nem kellene ilyen szeméten élned.

Mire Diogenész ezt válaszolta:

- Ha megtanultál volna lencsén élni, nem kellene a királynak hízelegned.

ÁLLJ FEL ÉS VÁLLALD A TETTEDET

Nagy bátorságra van szükség ahhoz, hogy megmondjuk a kendőzeden igazságot - főleg ha valamely intézménynek vagyunk a tagja.

Hogy magát az intézményt kérdőjelezzük meg, ahhoz még nagyobb bátorságra van szükség. Jézus ezt tette.

Amikor Hruscsov híres kijelentésében szakított a sztálini érával s annak szörnyűségeivel, valaki a kongresszusi teremben állítólag azt kérdezte:

- Mondd, Hruscsov elvtárs, hol voltál, amikor azt a sok ártatlan embert lemészárolták?

Hruscsov megállt, körbenézett a teremben, és azt mondta:

-Lesz olyan szíves az a személy, aki ezt kérdezte, felállni?

Feszült csend, ülte meg a termet. Senki sem állt fel. Erre Hruscsov így szólt:

- Bárki is kérdezett, ezzel megkapta a választ. En pontosan abban a helyzetben voltam akkor, mint amiben most ő.

Jézus felállt volna.

AZ IGASZÁGBOLT

Alig akartam hinni a szememnek, amikor megláttam a bolt feliratát: Igazságbolt. Itt igazságot árusítottak.

Az eladó lány nagyon készséges volt. Megkérdezte, hogy milyen igazságot szeretnék vásárolni, teljes igazságot vagy csak részigazságot. Teljeset, természetesen. Csak semmi altatás, semmi védekezés, semmi racionalizálás. Én a teljes igazságot akarom, a színtiszta igazságot. Az eladó lány átkísért a bolt túlsó felébe, ahol a teljes igazságot kínálták.

Az eladó együtt érzően rám nézett és az árcédulára mutatott:

- Uram, a teljes igazság ára igen magas - mondta.

- Mennyibe kerül? — kérdeztem eltökélten, gondolván, hogy bármit is kelljen érte fizetnem, nem számít.

- Ha ezt megveszi, uram - válaszolta az eladó -, élete hátralevő részében le kell mondania minden nyugalomáról.

Szomorúan kullogtam ki a boltból. Azt reméltem, hogy olcsón hozzájutok majd a teljes igazsághoz. Azóta sem vagyok kész rá. Alkalmanként még szomjúhozom a békét és a nyugalmat. Azóta is be kell csapnom magam egy kissé a védekezési mechanizmusaimmal és ésszerűsítésekkel, és keresnem a megkérdőjelezhetetlen hit mentsvárát.

A SZŰK ÖSVÉNY

Az Isten egyszer figyelmeztette az embereket, hogy jön majd egy földrengés, amely elnyel minden vizet. Az a víz pedig, amely a régi helyébe jön, megbolondítja majd őket.

Csak a próféta hallgatott Isten szavára. Óriási korszokban raktározott el vizet a barlangjában, hogy kitartsa élete végéig.

A földrengés, ahogy Isten megmondta, elnyelt minden vizet, és új víz töltötte meg a patakok, tavak, és folyók medrét. Eltelt néhány hónap, sa próféta lement hegyi barlangjából, hogy körülnézzen. Valóban, mindenki megőrült. Megtámadták a prófétát, és kiközösítették. Meg voltak győződve róla, hogy a próféta a bolond, és nem ők.

A próféta visszatért barlangjába, és nagyon örült a felhalmozott vízkészletének. Hanem idővel egyre nehezebben viselte a magányosságát. Emberi társaságra vágyott, ezért újból leereszkedett a síkságra. Az emberek azonban ismét kirekesztették, mert annyira különbözött tőlük.

A próféta akkor nagy elhatározásra szánta el magát. Megsemmisítette vízkészletét, ivott az új vízből, és csatlakozott örült társaihoz.

Amikor az igazságot keresed, egyedül jársz. Az ösvény túl szűk ahhoz, hogy többen járjanak rajta. De ki bírja ezt a magányosságot elviselni?

A HAMIS PRÓFÉTA

A terem zsúfolásig megtelt, többnyire idősebb hölgyekkel. Valamilyen új vallás vagy szekta tartott rendezvényt. Felállt az egyik előadó, csak turbánt és ágyékkötőt viselt. Érzelmekkel adtatva arról beszélt, hogy az értelem mennyivel hatalmasabb, mint az anyag, hogy a psziché mennyire uralkodhat a szomatikus felett. Mindenki elbűvölten hallgatta. Az előadó mondandója végén visszaült helyére — éppen elem. A szomszédja hangosan odasúgta neki:

- Ön valóban hiszi is, amit mondott, hogy a test valójában semmit sem érez, csak az agyunk, s hogy értelmünket tudatosan formálhatjuk az akaratunk által.

A hamis próféta szent meggyőződéssel válaszolta:

- Természetesen, hiszem.

- Akkor volna olyan szíves - kérte a szomszédja - velem helyet cserélni? Én ugyanis a huzatban ülök.

ÁLOMBELI SZERZŐDÉS

Már kilenc óra volt, de Naszreddin még mindig aludt. A nap már magasan járt, a madarak csicseregtek a fán, és Naszreddin reggelije kezdett kihúlni. Ezért aztán a felesége felébresztette. Naszreddin roppant dühös lett.

- Miért ébresztettél fel éppen most? - üvöltött feleségére. - Nem tudtál volna még egy kicsit várni?

- A nap már magasan jár — kezdte a szegény asszony -, a madarak csicseregnek a fákon, és kihűl a reggelid.

- Bolond nőszemély! - kiáltotta Naszreddin. - A reggeli semmiség ahhoz a százezer-aranyas szerződéshez képest, amelynek aláírásához készülődtem.

Azzal befordult a fal felé, és ágyában forgolódva próbált ismét elaludni, hogy visszatérjen az álmához és az elveszett szerződéséhez.

Az történt, hogy Naszreddin nem tartotta be annak a szerződésnek a feltételeit, az üzlettársa pedig igazságtalan kényúr volt.

Ha álmához visszatérve Naszreddin becsületes marad szerződésében tett ígéretéhez, szent lesz belőle. Ha pedig azon fáradozik, hogy az embereket megszabadítsa a kényúr elnyomásától, akkor reformer lesz belőle.

Ha azonban álmodozása közben hirtelen rájön, hogy csak álmodik, megvilágosodik, és misztikussá lesz.

Mert mi haszna van a szentté vagy reformerré válásnak, ha az ember továbbra is csak alszik?

RENDBEN, MINDEN RENDBEN!

A halászfaluban egy lány még „leányfejjel” gyermeket szült, s néhány verés után végre elárulta, hogy ki a gyermek apja: nem más, mint az a zen mester, aki egész nap a falun kívül épült templomban meditál.

A lány szülei és a falusiak egy csoportja kivonult a templomhoz, durván megzavarták a mestert meditáció közben, kigúnyolták képmutatása miatt, majd közölték vele, hogy mivel ő a gyermek apja, gondoskodjék is róla. A mester csak ennyit szólt:

— Rendben van, minden rendben van.

Miután a csoport eltávozott, felvette a padlóra helyezett gyermeket, és megkérte az egyik falusi asszonyt, hogy gondozza az ő költségein.

A mesternek persze odalett minden tekintélye. Senki sem fordult többé hozzá tanácsért.

Egy év telt el így, amikor a lány, aki a gyermeket szülte, már nem bírta tovább, és végül bevallotta, hogy hazudott: a gyermek igazi apja a szomszéd fiú.

A lány szülei és a falusiak bűnbánatot tartottak. Leborultak a mester lábai elé, bocsánatáért esedeztek, és visszakérték a gyermeket. A mester, miközben visszaadta a gyermeket, csak ennyit mondott:

— Rendben van, minden rendben.

A megvilágosult ember!

Elveszíteni a hírnevünket? Nem sokban különbözik attól, mint elveszíteni azt a szerződést, amit az ember álmában készül aláírni.

AZ ÁLOMBÉLI HALOTT GYERMEKEK

Egy szegény halásznak és a feleségének több évi házasság után végre gyermeke született. A fiú lett a szülők büszkesége és minden örömük forrása. Hanem egyszer a gyermek komolyan megbetegedett. Egész vagyont költöttek az orvosokra és a gyógyszerekre, de mindhiába, a fiú meghalt.

Az anya teljesen összetört. Az apának viszont egy könnycsepp sem ült a szemében.

Amikor az asszony a temetés után megrótta a férjét, hogy még csak nem is szomorkodik, a halász így válaszolt:

- Hadd mondjam el neked, hogy miért nem sírok. Az éjjel azt álmodtam, hogy király voltam, és nyolc gyermek büszke apja. Ó, hogy milyen boldog voltam! Aztán felébredtem, és teljesen összezavarodtam. Most melyiket sirassam: azt a nyolcat, vagy ezt az egyet?

AZ ARANY SAS

Valaki talált egy sas tojást, és betette a kotlós alá. A kis sas a csirkékkel együtt kelt ki, és azokkal is nőtt fel.

A sas egész életében azt tette, amit a baromfiudvar csirkéi tettek, mert azt gondolta, hogy ő is csirke. A földet kapirgálta, hogy kukacokat és rovarokat találjon. Kotyogott és kotkodácsolt. Alkalmanként szárnyát verdeste, és repült néhány métert, ahogy a többi tyúk is. Elvégre egy tyúktól csak ennyit várnak, nemde?

Teltek az évek, és a sas megöregedett. Egyszer maga felett a felhődén égben megpillantott egy csodálatos madarat. Méltóságteljesen lebegett az erős áramlatokat kihasználva. Aranyos szárnyait szinte nem is mozdította.

Az öreg sas csodálkozva kérdezte a baromfiudvar lakóitól:

—Mi az ott fenn?

—Az a sas, a madarak királya — válaszolta az egyik. — De ne foglalkozz vele sokat, ne bámuld annyira, mert mi nagyon különbözünk tőle.

A sas nem is gondolt rá többet. Abban a hiszem-ben halt meg, hogy ő is a baromfiudvarhoz tartozik.

A KISKACSA

A szúfi szent, Sams-e Tabrizi mesélte önmagáról a következő történetet:

Gyerekkorom óta olyan embernek tartanak, aki nem tud alkalmazkodni a társadalomhoz, a többi emberhez. Úgy tűnt, hogy senki sem ért meg engem. Apám egyszer azt mondta nekem:

— Nem vagy elég örült ahhoz, hogy bolondok házába csukjanak, de nem is vagy annyira visszahúzódó, hogy kolostorba küldjenek. Fogalmam sincs, hogy mit tegyek veled.

Ezt válaszoltam neki:

- Egy kacsza tojása került egyszer egy kotlóstyúk alá. Amikor a tojások kikeltek, a kiskacsza a tyúkkal tartott mindaddig, amíg egy tavacszkához nem értek. A kiskacsza ott egyenest beleugrott a vízbe. A tyúk idegesen kotkodácsolva a parton maradt. Én pedig, édesapám, beleugrottam az Óceánba, és otthon érzem magam benne. Nem okolhatsz engem azért, ha te a parton maradsz.

A SÓBABA

A sóbaba ezer mérföldeket vándorolt, mígnem elért a tengerhez. Nagyon lenyűgözte az a különleges mozgó tömeg, amihez foghatót még addig sehol sem látott.

- Ki vagy te? - kérdezte a sóbaba a tengert. A tenger mosolyogva válaszolta:

- Gyere be, és megtudod.

A baba belegázolt a tengerbe. Minél beljebb került, annál több elolvadt belőle. Már csak egy picit darab maradt belőle. Mielőtt teljesen elolvadt volna, örömteli hangon felkiáltott:

- Most már tudom, hogy ki vagyok.

Ki VAGYOK ÉN? Neisapuri Altar meséje:

A szerető kedvesének ajtaján kopogtatott

–Ki az? – kérdezte belülről?

- Én vagyok – mondta a szerető.

–Akkor menj innen! Ez a ház nem elég nagy neked és nekem.

A visszautasított szerető kivonult a sivatagba, és ott hónapokon keresztül meditált kedvese szavain. Végül visszatért, és ismét kopogtatott barátnője ajtaján.

–Ki kopog? -Te.

Az ajtó azonnal kinyílt. A BÓBESZÉDŰ SZERETŐ

Egy férfi hónapokon keresztül sikertelenül udvarolt kedvesének, viselvén a visszautasítás kegyeden fájdalmát. Végül kedvese engedett, mondván:

- Ekkor és ekkor légy itt és itt!

Ott és akkor a férfi végre kedvese mellett találhatta magát. Akkor belenyúlt a zsebébe, és egy köteg szerelmes levelet vett elő, amelyeket az elmúlt hónapokban írt a nőhöz. A levelek szenvedélyesek voltak, elmondták a férfi fájdalmát, azt az égető vágyat, amelyet a nő iránt érzett. Elkezdte a leveleket felolvasni kedvesének. Az órák csak teltek-múltak, de a férfi csak olvasta a leveleket egymás után. Végül a nő megunt:

- Bolond vagy te? Ezek a levelek rólam szólnak, és az utánam való vágyaidról. Végre itt ülsz melletted, és te csak ezeket a buta leveleket olvasod!

- Itt ülsz melletted - mondta Isten az őt imádónak - de te csak a fejedben lévő istenképe gondolsz, rólam beszélsz, és továbbra is a rólam szóló könyveket olvasod. Mikor maradsz már csendben, és ízeled meg engem?

Az „ÉN” ELHAGYÁSA

A tanítvány így szólt a mesterhez:

- Én azért jöttem, hogy felajánljam szolgálataimat.

- Ha elhagynád az „én” -t” abból automatikusan következne a szolgálat.

Arra fordíthatnád minden vagytonodat, hogy a szegényeket tápláld, elégethened testedet, és akkor sem lenne szeretet benned.

Tartsd meg a vagytonodat, és hagyd el az „én”-t! Ne égesd el a tested, hanem gyűjtsd fel az egódat. A szeretet ekkor automatikusan megjelenik.

DOBD EL A SEMMIDET!

A férfi úgy gondolta, hogy a szegénység, az önmegtagadás és a lemondás életbevágóan fontosak. Sosem gondolt arra, hogy az ego elhagyása az igazán életbevágó dolog; hogy az egónk éppúgy húzik a szentségtől, szegénységtől és önmegtagadástól, mint a világiasságtól, a gazdagságtól és a kényelemtől. Semmi sincs, amit az ego fel ne használna önmaga felfújására.

- Üres kézzel jöttem hozzád. Semmit sem hoztam magammal - mondta a tanítvány a mesternek.

- Akkor azonnal dobd el! - válaszolta a mester.

- Hogy dobhatnám el, ha egyszer semmi sincs nálam?

-Akkor csak cipeld kitartóan továbbra is magaddal.

A semmit is a tulajdonoddá teheted. A lemondásodat pedig mint valami trófeát cipelheted magaddal. Ne a tulajdonodat dobd el, hanem az egódat!

A ZEN MESTER ÉS A KERESZTÉNY

A keresztény egyszer meglátogatta a zen mestert és így szólt hozzá:

- Engedd meg, kérlek, hogy felolvassak neked néhány sort a hegyi beszédből.

- Örömmel hallgatom - egyezett bele a mester. A keresztény felolvasott néhány mondatot, aztán
felpillantott. A mester mosolyogva így szólt:
- Akárki mondta is ezeket a szavakat, biztos, hogy megvilágosodott ember volt.
A keresztény ennek hallatára nagyon megörült, és tovább folytatta a felolvasást.
A mester megállította, mondván:
- Azt az embert, aki ezeket a szavakat mondta, joggal nevezhetjük az emberiség megváltójának.
A keresztény ettől még inkább felvillanyozódott. Végigolvasta az egészet, mire a mester ezt mondta:
— Ezt a beszédet olyan ember mondta, akit átítatott az Istenség.
A keresztény öröme nem ismert határokat. Elindult, de elhatározta, hogy visszatér, s ráveszi a zen mestert, hogy legyen ő is keresztény.
Útban hazafelé találkozott Krisztussal, aki az út szélén állt.
— Uram — köszöntötte a keresztény lelkesen — az az ember elismerte, hogy Te Isten vagy.
Jézus csak mosolygott:
- És mi haszna volt e felismerésnek azon kívül, hogy legyezte a te keresztény egódat?

VIGASZ AZ ÖRDÖGNEK

Egy régi keresztény legenda:

Amikor Jézust a keresztre szegezték, és kilehelte a lelkét, a keresztről egyenesen a pokolra szállt, hogy kiszabadítsa az ott szenvedő összes bűnöst.

Az ördög erre sírva fakadt, mert azt hitte, hogy a pokol mostantól kezdve mindig üres lesz, ha nem kap többé bűnösöket.

Akkor Isten így szólt hozzá:

- Ne sírj, ide küldöm majd az összes szent embert, akik elbizakodottá váltak a sajátjóságuktól, és önelégültek a bűnösök elítélésében. A pokol ismét tele lesz nemzedékeken keresztül, amíg újból el nem jövök.

VÉTKEZZ, DE NE GYALÁZKODJ!

A sirazi Sa'di mesélte önmagáról:

Nagyon jámbor gyermek voltam, igen sokat imádkoztam és ájtatoskodtam. Egyik éjjel apámmal együtt virrasztottam, a Korán az ölemben feküdt.

A körülöttünk lévő bóbiskolni kezdtek, és hamarosan mindenki mély álomba merült. Ekkor én így szóltam apámhoz:

- Mind alszik, ahelyett, hogy imára nyitnák szemüket és emelnék a fejüket. Az ember azt hihetné, hogy mindannyian halottak. Apám ezt válaszolta:

— Jobban örülnék, ha te is hozzájuk hasonlóan aludnál, mintsem hogy így gyalázkodj.

Az önelégültség azoknak a foglalkozási ártalma, akik imára és ájtatosságra adják fejüket.

A SZERZETES ÉS AZ ASSZONY

Két buddhista szerzetes a monostorukba vezető úton a folyó partján egy csodálatosan szép nővel találkozott. Hozzájuk hasonlóan az asszony is át akart kelni a folyón, de a vízállás nagyon magas volt. Az egyik szerzetes erre a nyakába vette a nőt, és átvitte a folyón.

A másik szerzetes ezen rettenetesen felháborodott. Két egész órán keresztül korholta a másikat hanyagsága miatt, mert az megszegte a Regulát: hát elfeledkezett szerzetesi mivoltáról. Hogy merészelt egyáltalán hozzáérni ahhoz az asszonyhoz? Arról nem is beszélve, hogy keresztülvitte a folyón]

Mit szólnak majd az emberek? Meggyalázta a vallásukat! És csak mondta, mondta a magáét.

A vétkes szerzetes egy darabig türelmesen hallgatta a véget nem érő prédikációt, de aztán közbeszólt, mondván:

— Testvér, azt a nőt én a folyóparton hagytam. Te még mindig cipeled?

Az arab misztikus, Abu Hasszán Busanja szerint a bűn végrehajtása sokkal kevésbé ártalmas, mint a rá való vágyakozás és a róla való gondolkodás. Az csak egy dolog, amikor a test egy pillanatra belemerül valamilyen gyönyörbe, de egészen más dolog az, amikor az eszünk és a szívünk vég nélkül azon rágódik.

Látván, amint vallásos emberek állandóan mások bűnein csámcsognak, az ember azt gondolhatja, hogy az ilyen szapulás több gyönyört ad nekik, mint a bűnösnek a bűn.

LELKI SZÍVINFARKTUS

Tom bácsinak gyenge volt a szíve, ezért a doktor figyelmeztette, hogy legyen óvatos, és éljen kíméletes életet. Amikor a család arról értesült, hogy Tom bácsi egymilliárd dollárt örökölt egyik elhunyt rokonától, nem merték a hírt közölni vele, mert attól féltek, hogy ettől esetleg szívinfarktust kaphat.

A helyi plébánoshoz fordultak segítségért, aki biztosította őket, hogy kitalál valamilyen megoldást.

- Mond csak, Tom - kezdte Murphy atya -, ha Isten végtelen irgalmában egymilliárd dollárt küldene neked, mit kezdenél vele?

Tom bácsi egy darabig gondolkodott, aztán határozottan kijelentette:

-A felét átadnám önnek, atyám, az egyház céljaira.

Amikor Murphy atya ezt meghallotta, szívinfarktust kapott.

Amikor a gyáros szívinfarktust kapott attól a hajtástól, amivel a birodalmát építette, könnyű volt vele beláttatni kapzsiságát és önzését. Amikor a plébános kapott szívinfarktust a nagy hajtástól, amivel Isten országát építette, lehetetlen volt vele beláttatni, hogy ez is a kapzsiság és az önzés eredménye volt, csak másfajta, jobban elfogadott ruhába öltöztetve. Valóban Isten országáért dolgozott, vagy önmagáért?

Isten országáért nem kell erőlködnünk. Isten országa erőlködés nélkül, a mi aggodásunk és nyugtalan kapkodásunk nélkül árad. Figyeljete az aggodásaitokra! Nemde a ti önzéseitek jelei azok?

KRISZTUST ISMERNI

A következő párbeszéd egy frissen megtért keresztény és hiteden barátja között zajlott le.

- Szóval keresztény, Krisztus követője lettél?

- Igen- Akkor biztosan sokat tudsz Krisztusról. Meg tudnád mondani nekem, hogy melyik országban született?

- Sajnos nem tudom.

- Hány éves volt, amikor meghalt?

- Nem tudom.

- Hány prédikációt mondott életében?

- Sajnos ezt sem tudom.

- Ahhoz képest, hogy keresztény lettél, meglehetősen keveset tudsz Krisztusról!

- Teljesen igazad van, és szégyellem is magam emiatt. De annyit tudok, hogy három évvel ezelőtt részeges alak voltam, s csak adósságom volt. A családom széteső félben volt, a feleségem és a gyermekeim rettegetek, amikor esténként hazatértem. Most pedig abbahagytam az ivást, és nincs semmi adósságunk. Otthonunkat elárasztotta a boldogság, a gyermekeim alig várják, hogy munka után hazaéljenek. S mindezt Krisztusnak köszönhetem, ennyit tudok Róla!

Valóban ismerni annyit tesz, mint a tudás és az ismeret által átalakulni.

JÉZUS TEKINTETE

Lukács evangéliumában ezt olvashatjuk:

Péter azonban így szólt: „Ember! Nem tudom, mit beszélsz!” És azonnal, mikor még beszélt, megszólalt a kakas. Akkor az Úr hátrafordult és rátekintett Péterre... Péter kiment, és keservesen sírni kezdett.

Meglehetősen jó viszonyban vagyok az Úrral.

Különböző dolgokat kérek tőle, beszélgetek vele, dicsőítem őt, és hálát adok neki.

De állandóan ott motoszkál bennem az a kellemetlen érzés, hogy az Úr azt szeretné, hogy nézzek egyenesen a szemébe... És ezt én nem merem megtenni. Beszélek hozzá, de másfelé nézek, amikor azt érzem, hogy rám tekint.

Mindig másfelé néztem. És tudom is az okát: féltem. Azt hittem, hogy valami vádat olvasok ki a szeméből, valamelyik meg nem bánt bűnömért. Azt hittem, hogy valamilyen kérést, elvárást látnék benne: valamit akarna tőlem.

Egyszer azonban összeszedtem minden bátorságomat, és belenéztem a szemébe. Nem volt benne semmi vád. Kérés sem volt benne. A szeme azt mondta: szeretlek. Sokáig néztem azt a szemet. Mélyen elmerültem benne. De az továbbra is csak azt mondta: szeretlek.

Akkor kimentem, és Péterhez hasonlóan én is sírni kezdtem.

AZ ARANYTOJÁS

Ezt olvassuk a Szent Íratokban:

Ezt mondja az Úr: Volt egyszer egy lúd, amelyik minden nap tojt egy aranytojást. A gazdagság, amelyet a tojások hoztak a farmer feleségének, aki a liba volt, roppant boldoggá tette az asszonyt. Csakhogy' az asszony nagyon kapzsi volt, s nem tudott napról napra türelmesen várni az aznapi tojásra. Elhatározta, hogy levágja a ludat, s akkor egyszerre megkaparintja az összes tojást. Úgy is tett, megölte a libát, de ezzel csak egy félig kialakult tojást és egy döglött ludat szerzett, amelyik már nem tojt többet.

Eddig tartott az Isten ígéje.

Meghallotta ezt egy ateista, és gúnyolódni kezdett:

- Ezt nevezitek ti Isten ígéjének? Egy liba, amelyik aranytojást tojt? Ez is csak azt mutatja, hogy mennyi mindent elhisztek ti erről az úgynevezett Istenről.

Amikor a teológus olvasta ugyanezt a szöveget, így szólt:

- Az Úr egyértelműen megmondja, hogy volt egy liba, amelyik aranytojásokat tojt. Ha ezt az Úr mondja, akkor az igaz, függetlenül attól, hogy a mi korlátolt értelmünk képtelennek találja ezt. Pedig a helyzet az, hogy az archeológiai tanulmányokban találunk olyan utalásokat, amelyek bizonyos értelemben azt mondják, hogy a régi időkben létezett egy rejtélyes lúd, amelyik valóban aranytojásokat tojt. Na most, megkérdezhetnék, hogy hogyan lehet egy tojás aranyból, anélkül, hogy megszűnne továbbra is tojás lenni? Természetesen erre nem lehet kielégítő választ adni. A különféle vallási iskolák különféle magyarázatokat adnak. De ami lényeges itt, hogy ezt az emberi értelmet zavarba ejtő misztériumot hittel elfogadjuk.

Mi több, volt egy prédikátor, aki miután elolvasta a szöveget, körbeutazta a városokat és falvakat, lelkesen arra buzdítván az embereket, hogy fogadják el a tényt, hogy Isten a történelem folyamán aranytojásokat teremtett.

Nem lett volna hasznosabb, ha a prédikátor az idejét inkább arra fordítja, hogy az embereket a kapzsiság veszélyeire okítja, mint az aranytojásba vetett hitre buzdítja? Mennyivel inkább fontos a mennyei Atya akarátát cselekednünk, mint azt mondogatni, hogy „Uram, Uram”!

AZ ÖRÖMHÍR

Íme az örömhír, ahogy azt a mi Urunk, Jézus Krisztus hirdette:

Jézus példabeszédekkel tanította a tanítványait. Ezt mondta:

Isten országa olyan, mint az a két testvér, akik boldog, megelégedett életet éltek, mígnem egyik napon mindketten meghívást kaptak arra, hogy Isten tanítványai legyenek.

Az idősebb testvér nagylelkűen válaszolt a hívásra, bár szívét el kellett szakítania családjától és attól a lánytól, akit szeretett, s akivel házasságról álmodozott. Végül is egy távoli szigetre került, ahol a legszegényebb emberek szolgálatába állt. De abban az országban üldözés tört ki, letartóztatták, igazságtalanul megvádolták, megkínózták és végül kivégezték. Az Úr pedig így szólt hozzá:

—Jól van, te derék és hűséges szolga! Ezer talentumot érő szolgálatot tettél nekem, ezért én milliárd és milliárd talentumot érő jutalmat adok neked. Menj be Urad örömébe!

A fiatalabb fiú választását nehéz lenne nagylelkűnek nevezni. Úgy döntött, hogy nem törődik a meghívással, és elvette feleségül azt a lányt, akit szeretett. Boldog házasságot élt, az üzlete virágzó gazdagságra és hírnévre tett szert. Alkalmanként alamizsnát adott a koldusnak, kedves volt a feleségéhez és a gyermekeihez. Néha még egy kis összeget küldött a testvérének is a távoli szigetre, mondván, talán jól jön azoknak a szegény páriáknak, akikkel foglalkozik.

Amikor ő is meghalt, az Úr ezt mondta neki:

—Jól van, te derék és hűséges szolga! Tíz talentumot érő szolgálatot tettél nekem, ezért én milliárd és milliárd talentumot érő jutalmat adok neked. Menj be Urad örömébe!

Az idősebb fiú meglepődött, amikor arról értesült, hogy az öccse is ugyanazt a jutalmat kapta, mint ő. És nagyon megörült neki. Ezt mondta az Úrnak:

- Tudván, amit most már tudok, ha újra születnék, és újra élhetném az életemet, ismét csak azt tenném Érted, amit életemben tettem.

Ez valóban örömhír: a nagylelkű Úr, és a tanítvány, aki pusztán azért az örömeért szolgálja őt, ami a szolgálat közben a szeretetből fakad.

JONEJED ÉS A BORBÉLY

Jonejed, a szentéletű ember koldus ruhában zarándokolt Mekkába. Amikor odaért, megpillantott egy borbélyt, amint egy gazdag embert borotvál. Megkérte a borbélyt, hogy őt is borotválja majd meg. A borbély azon nyomban otthagyta a gazdagot, és megborotválta Jonejedet. Ráadásul pénzt sem fogadott el, mi több, még ő adott egy kis alamizsnát Jonejednek.

Jonejedet ez annyira megindította, hogy elhatározta, amit aznap koldul, azt a borbélynak adja.

Aznap Jonejed történetesen egy gazdag emberrel akadt össze, aki egy zsák aranyat adott neki. Este Jonejed visszament a borbélyhoz, és át akarta adni neki az aranyat. A borbély azonban rákiáltott:

- Micsoda szent vagy te? Nem szégyelled magad, hogy pénzt ajánlasz a szeretetből végzett szolgálatért?

Az ember néha azt hallja:

- Uram, mi annyi jót tettünk Érted, mi lesz a jutalmunk?

Aki jutalmat ajánl vagy elfogad, szerető lényből zsoldossá lesz.

A fantázia szüleménye:

A tanítvány így kiáltott az Úrra:

- Milyen Isten vagy Te? Nem szegyetted magad, hogy jutalmat ajánlasz a szeretetből végzett szolgálatért?

Isten csak mosolygott, és annyit mondott:

- Én senkit sem jutalmazok. Csupán szeretetedben gyönyörködöm.

AZ IDŐSEBB TESTVÉR

A szentbeszéd témája a tékozló fiú története volt. A pap mély átéléssel ecsetelte az Atya hihetetlen szeretetét. De vajon mi csodálkozni való van a mennyei Atya szeretetén? Ezer és ezer földi apa is ugyanúgy szereti gyermekét. Az édesanyák pedig nagy valószínűséggel - még inkább.

A példabeszéd eredeti éle a farizeusok ellen irányult:

A vámosok és bűnösök is mindnyájan odamentek hozzá, hogy hallgassák. A farizeusok és az írástudók azonban méltatlankodtak:

- Ez szóba áll a bűnösökkel, és velük eszik. Akkor ezt a példabeszédet mondta nekik... (Lk 15,1-3)

A méltatlankodók! A farizeusok! Az idősebb fiú! Itt van a példabeszéd lényege.

Isten egyszer a mennyországban sétált, és legnagyobb meglepetésére azt látta, hogy mindenki ott van. A pokol pedig kong az ürességtől. Ez meglehetősen

felkavarta, hisz végül is tartozik annyival önmagának, hogy igazságos legyen. És különben is, miért teremtette a poklot, ha kong az ürességtől?

Ezért így szólt Gábrriel arkangyalhoz:

- Hívj össze mindenkit a trónom elé, és olvasd fel a Tízparancsolatot!

Mindenkit a trón elé rendelték, Gábrriel pedig felolvasta az első parancsot. Akkor Isten így szólt:

- Azok, akik az első parancs ellen vétkeztek, azonnal menjenek a pokolba!

Többen kiváltak a tömegből, és szomorúan lementek a pokolba.

Hasonló dolog történt a második parancs után is... aztán a harmadik után... a negyedik után... és az ötödik után is. Ekkorra a mennyország lakosainak száma már jelentős mértékben megcsappant. A hatodik parancs után pedig csak egy öreg, kövér, a világtól elzárkózottan élő kopasz ember maradt.

Akkor Isten felpillantott, és megkérdezte Gábrrielt:

- Ez az egyedüli, aki megmaradt?

- Igen – válaszolta Gábrriel.

- Nos - mondta Isten - így meglehetősen magányos lett a mennyország, nemde? Mondd meg nekik, hogy mindannyian jöjjenek vissza!

Amikor a világtól elzárkózottan élő, kopasz, öreg kövér meghallotta, hogy Isten mindenkinek megbocsát, bosszúsan méltatlankodni kezdett:

- Ez nem igazságos! Miért nem mondtad ezt nekem hamarabb?

Aha! Előbukkant egy újabb farizeus. Egy másik idősebb testvér. Olyan ember, aki a jutalomban és büntetésben hisz, s aki a legapróbb részletekig ragaszkodik a legszigorúbb igazsághoz.

AZ ÖREG HÖLGY VALLÁSA

Egy nagyon vallásos beállítottságú idős hölgy elégedetlen lett az összes létező vallással, ezért megalkotta a saját hitrendszerét.

Egyszer egy újságíró, aki valóban szerette volna megérteni a hölgy nézeteit, megkérdezte tőle:

- Ön valóban azt hiszi, ahogy a szomszédjai állítják, hogy csak ön és a bejárónője fog a mennyországba jutni?

Az idős hölgy gondolkodott egy darabig a kérdésén, majd ezt válaszolta:

- Ha jobban belegondolok, Maryben nem is vagyok olyan biztos.

A SZERETET FELEDÉKENYSÉGE

- Miért beszélsz állandóan a múltbéli hibáimról? -kérdezte a férj. – Azt hittem, hogy megbocsájtottad, és már el is felejtetted őket.

– Valóban megbocsájtottam és elfelejtettem őket - válaszolta a feleség. - Csak biztos akarok lenni abban, hogy te nem felejtetted el, hogy én megbocsájtottam és elfelejtettem a hibáidat.

Egy párbeszéd a tanítvány és Isten között:

– Uram, ne tartsd számon bűneimet!

– Miféle bűnöket? Frissítsd fel az emlékezetemet, mert én már évekkkel ezelőtt elfelejtettem őket.

A szeretet nem tartja számon a vétkeket.

A LÓTUSZ

Nagyon elcsodálkoztam a barátomon. Elhatározta, hogy megmutatja a szomszédságnak, hogy mennyire szent. Ebből a célból még külön ruhát is öltött magára. Én pedig mindig azt tartottam, ha valaki valóban szent, akkor az mindenféle segítség nélkül is világos mások előtt. A barátom azonban elhatározta, hogy szomszédainak megadja ezt a segítséget. Hogy szentsége jobban látszódjék, még egy csoport tanítványt is szervezett maga köré. Ezt nevezték tanúságtételnek.

Amikor a tavacskához értem, megpillantottam egy teljes díszében pompázó lótuszt. Feltartóztathatatlanul kitért belőlem:

- Mily csodálatos vagy, drágám! És milyen csodálatos lehet Isten, aki téged teremtett!

Erre a lótosz elpirult, mert fogalma sem volt szépségéről, és örömmel töltötte el, hogy általa Istent dicsőítik.

Ez a lótosz volt a legszebb, mert egyáltalán nem volt tudatában a szépségének. És azért figyeltem fel rá, mert nem kellett magát.

Kissé odébb is volt egy tavacska, ahol egy másik lótosz teregette felém a szírmaít, szemérmetlenül mondván:

- *Csodáld meg a szépségemet, és dicsőítsd Alkotómat!*
- Megundorodva elfordultam és továbbmentem.*

Ha okítani akarok, mások elismerését keresem. Légy óvatos a jó szándékú farizeusokkal!

A TEKNŐS

A férfi egy vallási csoport vezetője volt, egyfajta guru. Mélyen tisztelték, becsülték, sőt még szerették is. De nekem elpanaszolta, hogy az életéből hiányzik az emberi kapcsolatok melegsége. Az emberek ugyan a segítségét és a tanácsát kérik, de nem az embert keresik, benne. Nem tudnak felengedni a társaságában.

Hogyan is tehetnék volna? Rápillantottam: megfontolt volt, kissé visszafogott, méltóságteljes, tökéletes. Ezt mondtam neki:

- Fájdalmas választás előtt állsz: vagy életteli leszel és vonzó, vagy pedig megfontolt és tisztelt. Ezek ugyanis kizárják egymást.

Szomorúan távozott.

— A pozícióm — magyarázta — nem engedi meg, hogy életteli legyek, hogy éljek, hogy önmagamot adjam.

Szerepet kellett játszania, tisztelni kellett őt.

Úgy tűnik, Jézus életteli teli és szabad volt, nem pedig megfontolt vagy tiszteletre vágó. Mi több, szavaival és tetteivel elképesztett, jó néhány tiszteletre méltó embert.

A kínai császár fülébe is eljutott az északi hegyek közt élő remete bölcsessége. Ezért követeket küldött hozzá, s felajánlotta neki, hogy legyen a birodalom miniszterelnöke.

A követek több napos utazás után el is értek a remetéhez, aki éppen félmeztelenül ült egy szikla tetején és horgászott. A követek először el sem akarták hinni, hogy ez az ember lenne az, akiről a császár oly nagy tisztelettel beszélt, de a környékbeli falvak lakói megerősítették, hogy ő az. Akkor a követek a folyó partján állva tisztelettel megszólították.

A remete kijött a folyópartra, átvette a követek által hozott gazdag ajándékokat, és meghallgatta a császár szokatlan ajánlatát. Amikor végre felfogta, hogy a császár őt, a remetét akarja megtenni a birodalom miniszterelnökévé, fejét hátravetve hatalmas kacagásba kezdett. Kis idő múlva, amikor végre a nevetését már kordában tudta tartani, így szólt az elképedt követekhez:

- *Látjátok azt a teknőst ott, amint a farkát a sárban mozgatja?*
- *Hogyne látnánk, tisztelt uram - válaszolták a követek.*
- *Akkor most mondjátok meg nekem, igaz-e, hogy a császári udvar lakói minden reggel összejönnek, hogy tisztelegjenek a királyi kápolnában egy kitömött, isteninek tartott teknős előtt, amelyet a főoltár felett helyeztek el, s amelynek páncélját gyémántok, rubintok és más drágakövek ékesítenek?*

- *Úgy igaz, *ahogy mondod, tisztelt uram - felelték azok.*
- *Gondoljátok, hogy ez a kis teknős itt, farkával a sárban, helyet cserélne azzal az isteninek tartott teknőccel?*

- *Nem, tisztelt uram — mondták a követek.*

- *Akkor menjetek, és mondjátok meg a császárnak, hogy én sem megyek az udvarába. Inkább vagyok élő itt ezek között a hegyek között, mint halott az ő palotájában. Mert aki palotában lakik, az nem élhet igazán.*

Bajazid, a moszlim szent, néha szántszándékkal felrúgta az iszlám külsőségeit és vallási előírásait.

Egyszer Mekkából hazafelé tartva megállt az iráni Rey nevű városkában. A városlakók, akik tisztelték őt, fellármázták az egész helységet, és üdvözlésére siettek. Bajazidnak nem volt ínyére ez a nagy hízelgés, csendben a piactérre ballagott, ahol vásárolt egy cipőt, és jóízűen falatozni kezdett a lakosok szeme láttára. Mindez pedig a Ramadán, a szent böjt havában történt, de Bajazid úgy ítélte, hogy zarándoklata miatt megszegheti ezt a vallási előírást.

A lakosok azonban más véleményen voltak. Annyira megbotránkoztak a viselkedésén, hogy azonnal faképnél hagyták, és hazamentek. Bajazid akkor elégedetten így szólt egyik tanítványához:

- Látod, abban a pillanatban, amint az elvárásaik ellen tettem valamivel, megszűnt az irántam érzett tiszteletük.

Hasonlóképpen Jézus is alaposan megbotránkoztatta követőit.

A tömegnek szentre van szüksége, hogy tisztelje; gurura, hogy a tanácsát kérje.

Hallgatólagos megegyezés van köztük: „Ha elvárásainknak megfelelően élsz, cserébe tisztelni fogunk”.

Ez az úgynevezett életszentség-játék!

CSÍKOS EMBEREK

Az embereket általában két csoportba osztjuk: vannak szentek, és bűnösök. Ez a felosztás azonban csak képzeletbeli. Először is: valójában senki sem tudja, hogy ki a szent és ki a bűnös: a külső viselkedés megtévesztő lehet. Másodsor - szentek és bűnösök - mindannyian egyaránt bűnösök vagyunk.

Egy pap egyszer ezt kérdezte a hittanos gyerekektől:

— Ha a jó emberek mind fehérek lennének, és a rosszak pedig mind feketék, ti milyen színűek lennétek?

A kis MaryJane így válaszolt:

- Tisztelendő bácsi, akkor én csíkos lennék.

És azok lennének a tisztelendő atyák, a Mahatmák, a pápák és a kanonizált szentek is.

Egy férfi megfelelő templomot keresett, és éppen akkor tért be az egyikbe, amikor a hívek a prédikátorukkal egyetemben éppen az imádságos könyvükből imádkoztak.

- Nem tettük meg azt, amit meg kellett volna tennünk, és olyat cselekedtünk, amit nem lett volna szabad tennünk.

A férfi megkönnyebbülten felsóhajtott, s ezt mondta magában:

- Hála Istennek! Végre megtaláltam az enyéimet.

Azok a próbálkozások, amelyekkel szentjeink csíkosságát próbáljuk eltakarni, alkalmanként sikeresek lehetnek ugyan, de sosem lesznek tisztességesek.

ZENA SÜKETNEK

Olyan süket voltam, mint a nagyágyú. Néha azt láttam, hogy az emberek felállnak, és össze-vissza vonaglanak. Ezt táncnak hívták. Nekem ez teljesen abszurdnak tűnt - mindaddig, amíg egy nap meg nem hallottam a zenét. Akkor megértettem. És attól a pillanattól kezdve milyen gyönyörű lett a tánc!

Látom a szentek bolond viselkedését. De tudom, hogy a lelkem halott, ezért nem ítélkezem mindaddig, amíg a lelkem életre nem kel. Akkor talán megértem majd a viselkedésüket.

Látom a szerelmesek őrült viselkedését is. De tudom, hogy a szívem halott. Ezért ahelyett, hogy megítelném őket, inkább azért imádkozom, hogy egyszer az én szívem is életre keljen.

GAZDAGSÁG

- Tudod, drágám, nagyon keményen fogok dolgozni, és egyszer majd gazdagok leszünk - mondja a férj.

Mire az asszony:

- Mi már most is gazdagok vagyunk, szívem, hisz egymáséi vagyunk. Egyszer talán majd pénzünk is lesz.

A BOLDOG HALÁSZ

Az északi gazdag gyáros elszörnyedt, amikor megpillantott egy déli halászt, amint a parton csónakja mellett heverészett és pipázott.

- Miért nem mégy ki a tengerre halászni? – kérdezte a gyáros.

- Mert ma már elég halat fogtam - válaszolta az.

- De mért nem fogsz többet, mint amire szükséged van? - kíváncsiskodott tovább a gyáros.

- Mit csinálnék vele? - kérdezett vissza a halász.

- Több pénzt keresnél - hangzott a válasz. – Akkor szereltethetnél motort a csónakodra, amivel mélyebb vizekre is merészkedhetnél, ahol aztán több halat foghatnál. Ebből annyi pénzed lenne, hogy nylon hálót vehetnél. Akkor még több halat fognál, és még több pénzed lenne. Hamarosan annyi pénzed lenne, hogy akár két csónakod is lehetne.. vagy, talán egy egész flottányi. S akkor te is gazdag ember lennél, mint én.

–S akkor mit csinálnék? - kérdezte a halász.

–Akkor aztán pihenhetnél, és élvezhetnéd az életet.

–Nos, mit gondolsz, most éppen mit csinálok? -kérdezte az elégedett halász.

Bölcsebb a boldogságra való képességünk épségére vigyázni, mint sok pénzt keresni.

A HÉT KORSÓ ARANY

A király borbélyja olyan fa alatt haladt el, amelyen egy kísértet lakott. Megszólította egy hang:

–Szeretnéd, ha hét korsó aranyad lenne?

A borbély körbenézett, de nem látott senkit. Kapzsisága azonban felébredt, ezért mohón kiáltva így válaszolt:

–Persze, hogy szeretném!

-Akkor menj haza azonnal - utasította a hang -, ott lesz a hét korsó arany.

A borbély rohant hazáig. Annak rendje s módja szerint ott is volt a hét korsó, a hetediket kivéve mind telve arannyal. Ez csak félig volt megtöltve. Úgy érezte hát, hogy neki azt is meg kell töltenie, mert így boldogtalan marad.

A család minden ékszerét beolvasztatta, érméket veretett belőle, s belétöltötte a korsóba. Ám az továbbra is csak félig volt megtöltve. A borbély kétségbe esett. Takarékoskodni és fukarkodni kezdett, saját magát és családját is éhezettette, de mindhiába. Bármennyi aranyat tett is a korsóba, az csak nem akart megtelni.

Ezért egy szép napon azzal a kéréssel fordult a királyhoz, hogy emelje meg a fizetését. A király megduplázta a béréit. A borbély tovább folytatta a korsó megtöltéséért való küzdelmet. Még koldulni sem szégyellt. A korsó azonban konokul továbbra is elnyelt minden beledobott érmét, és csak félig maradt.

A királynak feltűnt a borbély nyomorult és kiéhezett állapota.

– Mi bajod van? – kérdezte tőle egyik napon. – Amíg kevesebb volt a fizetésed, olyan boldog és elégedett voltál. Most pedig, hogy megdupláztam a fizetésed, annyira kimerültnék és levertnek látszol.

Csak nem az a baj, hogy nálad van a hét korsó arany?

A borbély nagyon meghökkent:

- Ki mesélt erről önnek, fenség? - kérdezte. A király elnevette magát:

- Nem kellett ehhez mesélni! Ezek a tünetek egyértelműen jelentkeznek minden olyan emberen, akinek a szellem felajánlja a hét korsó aranyat. Egyszer nekem is felajánlotta. Megkérdeztem tőle, hogy el lehet-e költeni azt a pénzt, vagy csak rakosgatni lehet hozzá. Abban a szempillantásban, válasz nélkül eltűnt a szellem. Azt az aranyat nem lehet elkölteni. Csak a szenvedélyt kelti fel benned, hogy még többet gyűjts hozzá. Eredj, azonnal add vissza a szellemnek, és meglátod, ismét boldog leszel.

PÉLDABESZÉD A MODERN ÉLETRŐL

Az állatok összegyűltek, és arról kezdtek panaszkodni, hogy az ember valamit mindig elvesz tőlük.

- Elveszik a tejemet - bőgte a tehén.

- Nekem meg a tojásaimat - panaszkolta a tyúk.

- Tőlem a húsomat veszik el, hogy szalonnát készítsenek belőle - mondta a disznó.
- Engem pedig az olajamért vadásznak - tette hozzá a bálna.

És csak panaszkodtak, panaszkodtak. Végül a csiga is megszólalt:

- Nekem van valamim, amit az ember is nagyon szeretne, jobban mint bármi más. Ha tudná, biztos el is venné tőlem. Nekem ugyanis van IDŐM.

Rendelkezésedre áll a világ összes ideje, csak legalább önmagadra fordítanád! Mi gátol meg benne?

HOFETZ CHAIM

A múlt században egy amerikai turista felkereste a híres, lengyel származású zsidó rabbit, Hofetz Chaimot, és nagyon elcsodálkozott, amikor látta, hogy a rabbi lakása csak egy egyszerű szoba tele könyvekkel. Egy asztalon és egy padon kívül semmi más bútor nem volt benne.

- Rabbi, hol vannak a bútoraid? - kérdezte az amerikai turista.
- A tieid hol vannak? - kérdezett vissza a rabbi.
- Hogy hol vannak az én bútoraim? De hát én csak látogató vagyok, csak átutazóban vagyok itt - válaszolta az amerikai.
- Én is - mondta a rabbi.

Ha valaki mélyebb belső életet él, az egyszerűbb külsőségekhez vezet.

Az egyszerű élet azonban, sajnos, nem hoz szükségszerűen mélységet magával.

Az ÉG ÉS A VARJÚ.

Egy történet a Bhagavat Puránából:

A varjú egyszer egy darab hússal a csőrében felröppent a levegőbe, de a nyomában rögtön ott termelt húsz másik varjú is, s ádázul támadni kezdtek. A varjú végül leejtette a húst. Üldözői erre magára hagyták, és káromva a hús után vetették magukat. Akkor a varjú megszólalt:

- De békés itt minden! S végre enyém az egész ég!

Egy zen szerzetes mondta:

- Amikor leégett a házam, semmi sem zavart többé abban, hogy éjjelente a teliholdban gyönyörködhessem.

KI TUDNÁ ELLOPNI A HOLDAT?

A zen mester, Ryokan, egyszerű életet élt a hegy lábánál fekvő kis kunyhójában. Egyik éjjel, miközben a mester távol volt, tolvaj surrant be a kunyhóba, de semmi ellopnivalót nem talált.

Ryokan viszont hazatért, és így szólt a tettenért betörőhöz:

- Mennyi problémát és fejtörést okozhatott neked, hogy meglátogass engem! Nem engedhetem, hogy üres kézzel távozz innen. Kérlek, fogadd el a ruhámat és a takarómat ajándéku!

A tolvaj, teljesen összezavarodva, fogta a ruhákat, és eliszkolt. Ryokan pedig leült, ahogy volt, meztelenül, és a holdra nézett.

- Szegény fickó! - gondolta magában. - Bárcsak neki ajándékozhattam volna ezt a csodálatos holdvilágot is.

A GYÉMÁNT

A szannyasi éppen elérte a falu szélét, s letelepedett egy fa alá, hogy ott töltse az éjszakát, amikor egy ember a faluból odarohant hozzá, s ezt kiáltotta:

- A követ! A követ! Add ide nekem a drágakövet!
- Miféle követ? — kérdezte a szannyasi.
- A múlt éjjel megjelent álmomban Siva — magyarázta a falubéli -, és azt mondta nekem, hogy ha alkonyatkor kijövök a falu végére, itt találok majd egy szannyasit, aki ad nekem egy drágakövet, s életem végéig gazdag leszek.

A szannyasi erre turkálni kezdett a csomagjában, majd előhúzott egy követ.

- Valószínűleg erre gondolhatt - mondta, miközben átadta a követ a falusi embernek -, néhány nappal ezelőtt találtam az erdei úton. Természetesen a tiéd lehet.

A falusi ámulattal nézte a követ. Gyémánt volt, valószínűleg a világ legnagyobb gyémántja, mert akkora volt, mintegy ember feje. Átvette a gyémántot, és hazaballagott. Otthon aztán egész éjjel forgolódott ágyában, nem tudott elaludni. Másnap a hajnal első sugaránál felébresztette a szanyasit, és ezt kérte tőle:

- Azt a gazdagságot add nekem, amely képessé tesz arra, hogy ily könnyedén odaadj egy ekkora gyémántot!

IMÁDKOZZ MEGELÉGEDETTSÉGÉRT!

Visnu istenség már belefáradt egyik hívének állandó kéréseibe. Egyszer csak megjelent előtte, és ezt mondta:

-Elhatároztam, hogy három kívánságodat teljesítem. Azután viszont semmit sem adok neked.

A férfi örömeiben azonnal el is mondta első kívánságát. Azt kérte, hogy haljon meg a felesége, hogy egy, jobb asszonnal tudjon házasságot kötni. Kívánsága azonnal teljesült.

Hanem amikor a barátai és a rokonok összegyűltek a temetésre, és elkezdtek sorolni az elhunyt asszony jó tulajdonságait, a férfi rájött, hogy elhamarkodta a dolgot. Belátta, hogy mennyire vak volt az asszony erényeivel szemben. Hogy talál majd most másik asszonyt, aki ennyire jó lenne?

Ezért aztán azt kérte Visnutól, hogy támassa fel a feleségét. Így viszont már csak egyeden kívánsága maradt. Szilárdan eltökélte, hogy most nem fog hibázni, hisz azt már nem javíthatná ki. Kérdőzködni kezdett. Néhány barátja azt tanácsolta, hogy halhatatlanságot kérjen. De mások rámutattak, hogy mi haszna a halhatatlanságnak, ha nincs jó egészsége? És mi haszna az egészségnek, ha nincs pénze? És mi haszna a pénznek, ha nincsenek barátai?

Közben múltak az évek, és ő továbbra sem tudta eldönteni, hogy mit kérjen: életet, egészséget, gazdagságot, hatalmat vagy szerelmet? Végül így könyörgött Visnuhoz:

- Kérlek, adj tanácsot, hogy mit kérjek!

Visnu jót nevetett a férfi tanácstalanságán, majd ezt válaszolta:

- Kérd azt, hogy elégedett légy, bármit hozzon is az életed!

A VALLÁSOK VILÁGKIÁLLÍTÁSA

Barátommal elmentünk a kiállításra. Nem akármilyen kiállítás volt ez, nem holmi kereskedelmi kiállítás, hanem a VALLÁSOK VILÁGKIÁLLÍTÁSA. A verseny viszont legalább annyira éles volt, mint egy kereskedelmi kiállításon.

A zsidó pavilonnál olyan brosúrát nyomtak a kezünkbe, amelyben az állt, hogy Isten együttérző, és hogy a zsidók az ő választott népe. A zsidók. Egyetlen nemzet sem olyan választott, mint a zsidó nemzet.

A muzulmánok bódéjánál azt hallottuk, hogy Isten könyörületes, valamint hogy Mohamed az ő egyeden prófétája. Akkor üdvözlünk, ha hallgatunk Isten egyeden prófétájára.

A keresztény pavilonnál azt tanították, hogy Isten szeretet, s hogy az Egyházon kívül nincs üdvösség. Lépj hát be az Egyházba, különben az örök kárhozatra juthatsz!

Miközben kifelé ballagtunk, megkérdeztem a barátomat:

- Mit gondolsz Istenről? Ezt válaszolta:

- Isten bigott, fanatikus és durva.

Otthon így szóltam Istenhez:

- Uram, miért tűröd el ezeket a dolgokat? Hát nem látod, hogy évszázadokon át csak a rossz híredet keltik?

Mire Isten ezt válaszolta:

- Nem én rendeztem a kiállítást. Sőt akkor is szegyenkeznék, ha csak meglátogattam volna.

DISZKRIMINÁCIÓ

Másnap azonnal visszamentem a kiállításra. Ez alkalommal a Balakri vallás főpapjának beszédét hallhattam. Azt mondta, hogy Balakri próféta a Messiás, aki Mesambia szent földjén született az ötödik században.

Aznap este ismét beszéltem Istennel:

- Mondhatom, nagy kivételező vagy te, Istenem!

Miért pont az ötödik évszázadnak kellett a felvilágosult évszázadnak lennie, és miért kellett Mesambiának lenni a szent földnek? Miért hozod hátrányos helyzetbe a többi évszázadot és a többi földet? Mi bajod például az én időmmel? És az én országommal.

Isten ezt válaszolta erre:

- Az ünnepnap azért szent, mert azt mutatja, hogy az év minden napja szent. A szentély éppen azért szent, mert azt mutatja, hogy minden más hely is szent. Krisztus pedig azért született, hogy rámutasson, minden ember Isten fia!

JÉZUS A FUTBALL MECCSEN

Jézus Krisztus azt mondta, hogy még sosem volt futball mérkőzésen, ezért a barátaimmal elvittük egy meglehetősen keménynek ígérkező mérkőzésre, amely a protestáns Öklözök és a katolikus Keresztes Lovagok közt játszódott.

A lovagok szerezték meg a vezetést. Jézus vadul lelkesedett, még a kalapját is feldobta a levegőbe. Aztán az Öklözök szereztek pontot. Jézus ismét vadul lelkesedett, még a kalapját is a levegőbe hajította.

Ezen a mögöttünk ülő férfi megütközött. Vállon veregette Jézust, és megkérdezte tőle:

- Mondja, kedves barátom, melyik félnek drukkol maga?

- Hogy én melyiknek drukkolok? - kérdezett vissza Jézus, akit ekkorra már szemmel láthatólag elkapott a játék heve. - Ó, én nem drukkolok egyiknek sem, csak élvezem a játékot.

A férfi erre a szomszédjához fordult, s gúnyosan megjegyezte:

- Na, nézd csak, egy ateista!

Hazafelé menet röviden tájékoztattuk Jézust a vallások jelenlegi helyzetéről.

- Furcsa dolog ez a vallásokkal kapcsolatban, Uram — mondtuk neki. — Az emberek állandóan azt hiszik, hogy Isten az ő oldalukon van azokkal szemben, akik a másik oldalon vannak.

Jézus egyetértően bólogatott:

- Ezért aztán én nem támogatom egyetlen vallást sem; én az embereket támogatom — mondta. - Az emberek fontosabbak, mint a vallások. Az ember fontosabb, mint a szombat.

- Uram, jobb lesz, ha vigyázol a szavaidra! — figyelmeztette Jézust egyikünk némi aggodalommal. - Tudod, téged egyszer már keresztire feszítettek az ilyen és az ehhez hasonló mondásaidért.

- Úgy van, méghozzá a vallásos emberek - hagyta jóvá Jézus fanyar mosollyal.

VALLÁSOS GYŰLŐLET

A turista így szólta vezetőjéhez:

- Büszke lehet a városára! Különösen nagy benyomással volt rám a városban található templomok magas száma. Az itt élő lakosok minden bizonnyal nagyon szerethetik az Urat.

- Ami azt illeti - válaszolta a cinikus vezető - lehet, hogy az Urat nagyon szeretik, de hogy egymást nem, az holtbiztos.

Erről jut eszembe annak a kislánynak a története, akitől amikor megkérdezték, hogy kik a pogányok, ezt válaszolta:

- A pogányok azok az emberek, akik nem vitatkoznak a vallás miatt.

TÁMADÓ ÉS VÉDEKEZŐ IMA

A katolikus focicsapat igen fontos meccsre utazott. Egy riporter is felszállt a vonatra, és megkérdezte az edzót:

- Úgy hallottam, hogy ön egy káplánt is visz magával, hogy imádkozzék a csapat sikeréért. Volna olyan szíves, és bemutatna engem neki?

–Kész örömmel! Melyikkel szeretne találkozni? A támadóval vagy a védekezővel?

IDEOLÓGIA

Megdöbentő, amiket az emberi durvaságról olvashatunk. Egy újság a következőképp írta le azokat a kínzási módokat, amelyeket a modern koncentrációs táborokban alkalmaznak:

Az áldozatot fémből készült székhez kötözik, majd egyre növekvő elektromos árammal rázzák, mindaddig, amíg vallomást nem tesz.

A kínzó összeszorítja az ujjait, mintha vizet akarna a tenyerében tartani, majd addig üti az áldozat fülét, amíg a dobhártyája át nem szakad.

A foglyot egy fogorvosi székbe szíjazzák, majd a fogorvos addig fúrja az áldozat fogát, amíg az ideghez nem ér. A fúrás aztán addig folytatódik, amíg a fogoly nem hajlik az együttműködésre.

Az ember alapvetően nem durva lény. Csak akkor durvul el, ha boldogtalan vagy ha magáévá tesz egy ideológiát. Egyik ideológia a másik ellen fordul, egyik rendszer a másik rendszer ellen, s egyik vallás a másik ellen. Az ember pedig ezek közt őrlődik.

Azok az emberek, akik Jézus keresztre feszítését követelték, valószínűleg nem voltak durvák. Lehettek megértő férjek és szerető édesapák, akik csak azért tudtak ilyen szörnyűséget végigcsinálni, mert fenn akartak tartani egy rendszert, ideológiát vagy vallást.

Ha a vallásos emberek a szívükre hallgattak volna a vallásuk logikája helyett, akkor nem égettek volna meg máglyán eretnekeket, az indiai özvegyeknek nem kellett volna halottégető máglyára menniük, és nem mészárolták volna le az emberek millióit olyan háborúban, amelyeket Isten nevében robbantottak ki.

Az erkölcsi tanulság: ha az együttérző szív és egy ideológia követelményei közt kell választanod, tétovázás nélkül dobd el az ideológiát! Az együttérzésnek nincs ideológiája.

A VILÁGOT ÖNMAGAD MEGVÁLTOZTATÁSA ÁLTAL VÁLTOZTASD MEG!

A szúfi Bajazid mesélte önmagáról:

Fiatal koromban forradalmár voltam. Azt kértem imáimban Istentől, hogy adjon karomba erőt a világ megváltoztatásához.

Amikor középkorú lettem, rájöttem, hogy már életem felén túljutottam anélkül, hogy egy árva lelket is megváltoztattam volna. Akkor azt kértem Istentől, hogy legalább annyi kegyelmet adjon, amellyel meg tudom változtatni a környezetemet. Csak a családomat, a barátaimat, és akkor elégedett leszek.

Most, hogy már öreg vagyok, és napjaim meg vannak számlálva, kezdem látni, hogy ostoba voltam. Most csak azért imádkozom, hogy adja meg az Úr, hogy önmagamot megváltoztathassam. Ha kezdettől fogva ezért imádkoztam volna, nem vesztegettem volna el az időmet.

Mindannyian a világot akarjuk megreformálni, de önmagunk megváltoztatására alig gondolunk.

MEGSZELÍDÍTETT LÁZADÓK

Nehéz eset volt. Másképp gondolkodott, és másképp viselkedett, mint mi. Megkérdőjelezett mindent. Lázadó volt vagy próféta, pszichopata vagy hős? Ki tudna ezek közt különbséget tenni? És különben is, kit érdekel?

Ezért aztán megneveltük az illetőt, szocializáltuk. Megtanítottuk arra, hogy érzékeny legyen a közvéleményre és mások érzéseire. Elértük, hogy magatartása alkalmazkodó, konform legyen. Ezek után már kényelmes volt vele az élet. Jól beilleszkedett. Valójában arra tanítottuk meg, hogy az elvárásaink szerint éljen. Kezelhetővé tettük és szelíddé.

Azt mondtuk neki, hogy elsajátította az önfegyelmet. Gratuláltunk neki abból az alkalomból, hogy legyőzte önmagát. O maga is gratulálni kezdett önmagának. Nem vette észre, hogy valójában mi győztük le őt.

A Nagy Fickó belépett a zsúfolt terembe, és elkiáltotta magát:

- *Van itt valaki, akit Murphynek hívnak? Erre felállt a Kis Ember, és azt mondta:*
- *Én vagyok Murphy.*

A Nagy Fickó majdnem megölte. Eltörte öt bordáját, betörte az orrát, majd a földre dobta. Aztán kiviharzott a teremből.

Miután eltávozott, csodálkozva láttuk, hogy a Kis Ember magában kuncog.

- De jól bepaliztam ezt a fickót! - mondta csendesen magában. - Nem is én vagyok a Murphy, ha-ha-ha.

Az a társadalom, amelyik megszelídíti a lázadókat, békét teremt magának. De egyúttal elveszíti a jövőjét.

Az ELVESZETT BÁRÁNY

Példabeszéd hittan tanárok számára:

Az egyik bárány észrevett egy lyukat a kerítésen, és keresztül, préselte magát rajta. Örült, hogy végre szabadon kószálhat! Elindult, hamarosan el is tévedt. Ekkor vette észre az őt követő farkast. Futni kezdett, de a farkas állandóan a nyomában maradt, s már majdnem utol érte. De odaért a juhász is, aki megmentette a bárányt, majd szeretettel visszaterelte a nyájhoz.

Ám a juhász az emberek egyhangú ösztökélése ellenére sem javította meg a kerítést.

A TÖKÉLETES ALMA

Naszreddin éppen csak befejezte az előadását, amikor a tömegből egy kötözködő alak így szólt hozzá:

-Ahelyett, hogy ilyen lelki teóriákat szövögetsz, mutathatnál nekünk valami praktikus dolgot!

- Milyen praktikus dolgot kívánsz tőlem? - kérdezte Naszreddin.

Mivel az alaknak tetszett, hogy megszegyeníthette a mullahot, s hatással lehetett a tömegre, ezt mondta:

— Például megmutathatnád nekünk, hogy milyen volt a paradicsomi alma.

Naszreddin azon nyomban felkapott egy almát, s odanyújtotta az embernek.

—De hisz ennek az almának rohadt az egyik fele! - mondta az ember. - Egy paradicsomi vagy mennyei alma biztosan tökéletes lenne.

—A mennyei alma valóban tökéletes lenne — válaszolta a mullah —, de a képességeid miatt te csak ilyen almát kapsz.

A tökéletlen szemű ember hogyan láthatná meg a tökéletes almát? Vagy hogyan fedezhetné fel másokban a jóságot, amikor a saját szíve még önző?

A RABSZOLGALÁNY

Egy moszlim király szenvedélyes szerelemre gyulladt egyik rabnője iránt, és áthozatta a rabszolgák szállásáról a saját palotájába. Úgy tervezte, hogy feleségül veszi, s megteszi kedvenc feleségének, de a rabnő titokzatos módon még aznap beteg lett, amikor a palotába lépett.

Állapota egyre csak romlott. Minden ismert gyógymódot megpróbáltak rajta, mindhiába. A szegény lány élet és halál közt vergődött.

Kétségbeesésében a király fele országát ajánlotta fel annak, aki meggyógyítja a rabnőt. De senki sem próbálkozott olyan betegséggel a gyógyításával, amely a birodalom leghíresebb orvosain is kifogott.

Végül egyvalaki jelentkezett, aki azt kérte, hogy hagyják őt egyedül a lánnyal. Miután egy óráig beszélt a lánnyal, a király trónja elé járult, aki már nagyon izgatottan várta a hakim diagnózisát.

- Felség - kezdte a hakim -, olyannyira biztos vagyok abban, hogy meg tudom gyógyítani a lányt, hogy azt ajánlom, ha mégsem sikerülne, fejeztessen le. Az orvosság azonban roppant fájdalmas lesz, nem a lány, hanem az ön számára.

- Csak mondd meg, hogy mi az az orvosság. Azonnal adják a lánynak, bármibe kerül is! - kiáltotta a király.

A hakim együttérzően nézett a királyra, és azt mondta:

- A lány szerelmes az egyik szolgálójába, fenség. Engedje meg neki, hogy feleségül menjen hozzá, és azon nyomban meggyógyul.

Szegény király! Annál sokkal jobban akarta a lányt, hogy elengedje. Annál viszont sokkal jobban szerette, hogy a halálát akarja.

Vigyázz a szerelemmel! Ha belesétálsz, az a halálotat, jelenti.

KONFÚCIUSZ, A BÖLCS

Pu Sang egyszer ezt kérdezte Konfúciustól:

- Miféle bölcs vagy te, ha azt mondd, hogy, Jen Hui viselkedése egyenesebb mint a tiéd? Tuan-mu Tz'u meg jobban meg tudja magyarázni a dolgokat, mint te? Csüing Ju pedig bátrabb nálad? És hogy Csuan-sun méltóságteljesebb, mint te?

Pu Sang annyira várta a választ, hogy izgatottságában a pamlag szélére húzódott, majd leesett róla.

- Ha pedig ez mind igaz - folytatta -, akkor miért van ez a négy ember nálad tanítványként?

Konfúciusz így válaszolt:

- Csak maradj nyugton a helyeden, és megmondom. Jen Hui tudja, hogy hogyan kell egyenesnek lenni, de nem tudja, hogy mikor és hogyan legyen rugalmas. Tuan-mu Tz'u nagyszerűen meg tudja magyarázni a dolgokat, de nem tud egyszerű „igent” vagy „nemet” adni válaszként. CsüingJu nagyon bátor tud lenni, de képtelen az óvatosságra. Csuan-sun Si pedig tudja, hogy hogyan kell méltóságteljesnek lenni, de fogalma sincs a szerénységről. Ezért boldogok, hogy a tanítványaim lehetnek.

A muszlim Jalal ud-Din Rumi mondta:

- Az a kéz nyomorék, amelyik állandóan nyitottan vagy ökölbe zártan van. Az a madár pedig, amelyiknek a szárnyai állandóan nyitva vagy éppen összecukva vannak, sosem fog repülni.

SZERENCSES VÉTEK!

A zsidó misztikus, Baal Sem, meglehetősen furcsa módon imádkozott.

- Ne felejtse el, Uram - mondta Sem -, Neked éppúgy szükséged van rám, mint nekem Rád. Ha nem léteznél, kihez imádkoznék? S ha én nem lennék, ki imádna Téged?

Nagy örömmel töltött *el az a* tudat, hogy ha nem vétkeznék, Istennek nem lenne alkalma a megbocsátásra. Vagyis szüksége van a vétkeimre is. Valójában a mennyben jobban örülnek egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak, akiknek nincs szüksége bűnbánatra.

Ó, szerencsés vétek! Ó, szükséges bűn! Ahol sok a bűn, ott árad a kegyelem!

A KÓKUSZDIÓ

Egy majom kókuszdiót ejtett a fáról a szúfi fejére. Az felkapta a kókuszdiót, megitta a tejét, megette a húsát, és ivócsészét készített a héjából.

Köszönöm a rólam mondott kritikádat!

AZ ÉNEKES HANGJA BETÖLTTE A TERMET

A koncerttermen kívül hallottam a következő párbeszédet:

- Micsoda énekes! A hangja betöltötte a termet.

- Igen, néhányunknak ki is kellett jönni a teremből, hogy helyet csináljunk a hangjának.

Érdekes! Hölgyeim és uraim, megtarthatják a helyüket, az énekes hangja betöltte a termet, de a térből semennyi helyet sem foglal el.

Lelki tanácsadáson hallottam a következőket.

- Hogyan szerethetném Istent úgy, ahogyan azt a Szentírás ajánlja? Hogyan szerethetném Őt teljes szívemből?

- Először ki kell vetned minden teremtett dolgot a szívedből!

Tévedés! Ne félj attól, hogy szívedbe zárd mindazokat az embereket és dolgokat, akiket és amiket szeretsz, mert Isten szeretete semmivel sem foglal el több helyet a szívedben, mint az énekes hangja a koncertteremben.

A szeretet nem olyan, mint a kenyér. Ha adok neked egy szelet kenyeret, akkor másoknak már csak kevesebbet tudok felajánlani. A szeretet sokkal inkább hasonlít az eukarisztikus kenyérhez. Amikor magamhoz veszem, az egész Krisztust veszem magamhoz. De ennek következtében te sem fogsz „kevesebb” Krisztust kapni, hisz te is az egész Krisztust fogadod magadba; meg a következő áldozó is és az azután jövő is.

Szeretheted édesanyádat teljes szívedből, és a feleséged is, meg az összes gyermekedet. A szeretetben az a csodálatos dolog, hogy ha teljesen szereted az egyik személyt, attól a másiktól még nem kell kevesebbet adnod. Ellenkezőleg, így mindegyikük többet kap. Mert ha csak a barátodat szereted, és senki más, akkor a barátodnak adott szíved és szereteted is nagyon gyenge lesz. Sokkal többet kapna ő is, ha másokat is szeretnél.

És Isten lenne a vesztes, ha azt akarná, hogy csak neki add a szívedet. Add a szívedet másoknak is, a családodnak, a barátaidnak, és Isten is gazdagabb lesz, amikor teljes szívedet ajánlod fel neki.

KÖSZÖNET ÉS IGEN

Mit jelent Istent szeretni? Az ember nem úgy szereti Istent, mint azokat, akiket lát, hall és megérint. Hiszen Isten nem személy, legalábbis nem abban az értelemben, ahogy mi használjuk ezt a kifejezést. Isten az Ismeretlen. Ő a teljesen Más. Felette áll az olyan kifejezéseknél, mint például férfi és nő, személy és dolog.

Ha azt mondjuk, hogy a közönség megtöltötte a termet, és hogy az énekes hangja megtöltötte a termet, ugyanazt a kifejezést használjuk két teljesen eltérő valóságra. Amikor azt mondjuk, hogy teljes szívből szeretjük Istent, és hogy a barátunkat is teljes szívből szeretjük, akkor is ugyanazt a kifejezést használjuk két teljesen különböző valóságra. Mert az énekes hangja igazából nem tölti be a termet. És Istent sem szerethetjük a szó szokásos értelmében.

Istent szeretni teljes szívből annyit jelent, mint teljes szívből „igent” mondani mindarra, amit az élet magával hoz. Elfogadni fenntartások nélkül mindazt, amit Isten elrendelt az életünkben. Hogy Jézussal együtt mondjuk: „Ne az én akaratom teljesedjék, hanem a Tiéd!” Istent teljes szívből szeretni annyit tesz, hogy magunkévá tesszük a híres Dag Hammarskjöld szavait:

Köszönet mindazért, ami volt. És „Igen” mindarra, ami lesz.

Ezt az ember csak Istennek adhatja. Ebben Istennek nincs vetélytársa. Megérteni, hogy ezt jelenti Isten szeretete, annyit tesz, hogy belátjuk, ez nem áll a barátainknak adott szívből jövő, gyengéd és szenvedélyes szeretetünk útjába.

Az énekes hangja elárasztja a termet. Ezt a teremtől semmi sem veheti el, bármennyire is zsúfolt az emberekkel. A közönség jelenléte nem veszélyezteti. Az egyedüli „fenyegetés” csak egy másik hangtól jöhetne, amelyik el akarná fojtani. Istennek megkérdőjelezhetetlen uralma van a szíved felett, függetlenül attól, hogy hány személy lakozik benne. E személyek jelenléte nem fenyegeti Isten szeretetét. Az egyedüli fenyegetés az lenne, ha a szívedben lakó emberek megpróbálnák eltéríteni a te szívből jövő Istennek mondott „Igen”-edet, amellyel mindazt fogadod, amit az életed során Isten neked szán.

SIMON PÉTER

Dialógus az evangéliumból:

- *Esti - kérdezte Jézus —, kinek tartotok engem? Simon Péter válaszolt:*
- *Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia. Jézus azt felelte neki:*
- *Boldog vagy Simon, Jónás fia! Mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én Atyám, aki a mennyekben van.*

Egy mai párbeszéd Jézus és egy keresztény közt:

- *És te, te kinek mondasz engem?*
- *Te vagy a Messiás, az élő Isten fia.*
- *Nagyszerűen és jól válaszoltál. De milyen kár, hogy mindezt halandó embertől tanultad, s nem az én mennyei Atyám nyilatkoztatta ki neked.*
- *Igen, Uram. Becsaptak. Elmondták előre a válaszokat, még mielőtt mennyei Atyád szólhatott volna. Csodálom bölcsességedet, hogy Te semmit sem mondtál Simonnak, hanem megvártad, hogy Atyád beszéljen először.*

A SZAMARAI ASSZONY

Az asszony pedig otthagyta az edényét, elment a városba, és szólt az embereknek:

- Gyertek, lássátok azt az embert, aki elmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Vajon nem ő, a Krisztus?

Egy keresztény gondolatai:

O, milyen nagyszerű tanító ez a samariai asszony! Nem adta meg a válaszokat. Csak feltett egy kérdést, és hagyta, hogy saját maguk találják meg rá a feleletet. Biztosan csábító volt, hogy válaszoljon is rá, hiszen Tőled hallotta: „Én vagyok a Messiás, aki veled beszélek.”

Még nagyon sokan a tanítványai lettek azoknak a szavaknak a hatására, amelyeket Jézus ajkáról hallottak. Az asszonymnak pedig azt mondták: „Most már nem a te szavadra hiszünk, hanem mert mi magunk hallottuk, és tudjuk, hogy ő valóban a világ Üdvözítője.”

Eddig megelégedtem azzal, Uram, hogy másoktól tanuljak Rólad. A Szentírásból és a szentektől, a pápáktól és a prédikátoroktól. Bárcsak mondhatnám nekik: „Most már nem amiatt hiszek, amit ti mondtatok róla, hanem mert én magam hallottam őt.”

LOYOLAI SZENT IGNÁC

A tizenhatodik századi misztikus, Loyolai Szent Ignác mondotta magáról, hogy megtérése idején senkihez sem fordulhatott vezetésért, és hogy maga Isten tanította őt úgy, ahogy a tanár oktatja a kisdíákot. Odáig jutott, hogy úgy érezte, ha az összes írást elpusztítanák is, ő akkor is hinne azok igazságaiban mindannak a hatására, amire az Úr őt személyesen tanította.

Egy mai keresztény:

Uram, én nem voltam olyan szerencsés, mint Ignác. Rengeteg ember állt rendelkezésemre, akikhez tanácsért, irányításért fordulhattam. Addig zaklattak állandó tanításukkal, hogy Téged már szinte nem is hallottalak a fültépő lármában, bármennyire is akartam rád figyelni. Eszembe sem jutott, hogy közvetlenül Tőled is tanulhatnék, mert azt mondogatták nekem, hogy csak rájuk számíthatok, mint tanárookra, s hogy aki őket hallgatja, az Téged hallgat.

De hibáznék, ha őket okolnám vagy tartanám felelősnek a jelenlétükért a gyermekkoromban. Csak magamat okolhatom. Mert nem volt bátorságom elhallgattatni őket; nem volt bátorságom arra, hogy magam járjak a dolgok után; nem voltam eléggé határozott, hogy kitartsak mindaddig, amíg szólni fogsz; s nem hittem eléggé abban, hogy valamikor, valahol majd megtöröd a csendet, és beszélsz hozzám.

A lelkigyakorlat elején végzendő néhány gyakorlat, mely mind a vezetőnek, mind a gyakorlatozó-nak nagyszerű alapot teremthet a lelkigyakorlat egészéhez.

AZ ÉN EVANGÉLIUMOM

Elképelem, hogy a mai nap az életem utolsó napja. Írószközöket kérek, majd elkészítek a szeretteimnek és a barátaimnak egy végrendelet félélt, életem evangéliumát. A következő pontok ezen evangélium egyes fejezeteinek a címei is lehetnek:

1. Azok a dolgok, amelyeket szerettem az életben..., , amelyeket megízleltem..., amelyeket megnéztem..., amelyeket megszagoltam..., meghallgattam... és amelyeket megérintettem...
2. Azok az élmények, amelyeket különösen nagy becsben tartottam...
3. Azok a gondolatok, amelyek felszabadítottak...
4. Azok az elképzelések, amelyeket elvettem...
5. Azok a meggyőződések, amelyek szerint éltem...
6. Amelyekért éltem...
7. Azok a meglátások, amelyeket életem során szereztem, Istenről, Krisztusról, a világról, az emberi természetről, szerelemről-szeretetről, imáról, vallásról...
8. A kockázatok, amelyeket vállaltam...
9. A szenvedések, melyek megedzettek...

10. A leckék, melyekre az élet megtanított...
11. A személyek, események, foglalkozások, könyvek, stb., amelyek életemet alakították...
12. A szentírási idézetek, amelyek bevilágították utamat...
13. A dolgok, amelyekre sajnálattal tekintek vissza életemben...
14. A dolgok, melyek életem büszkeségei...
15. A személyek, akiket örökre szívembe zártam...
16. Beteljesületlen vágyaim...

Anthony de Mello jezsuita atya könyveit vallásilag összetett környezetben írta, hogy más vallásúakat, agnosztikusokat és ateistákat segítsen lelki fejlődésükben. A könyveket nem azért írta, hogy keresztény tanokat és dogmákat magyarázó kézikönyvekként olvassák a katolikus hívek.